

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2016/C 106/01

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* 1

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2016/C 106/02

Sprawy połączone C-659/13 i C-34/14: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 4 lutego 2016 r. [wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez First-tier Tribunal (Tax Chamber), Finanzgericht München – Niemcy, Zjednoczone Królestwo] – C & J Clark International Ltd/Commissioners for Her Majesty’s Revenue & Customs (C-659/13), Puma SE/Hauptzollamt Nürnberg (C-34/14) [Odesłanie prejudycjalne — Dopuszczalność — Dumping — Przywóz niektórych rodzajów obuwia ze skórzanymi cholewkami pochodzących z Chin i Wietnamu — Ważność rozporządzenia (WE) nr 1472/2006 i rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 1294/2009 — Porozumienie antydumpingowe WTO — Rozporządzenie (WE) nr 384/96 — Artykuł 2 ust. 7 — Ustalenie istnienia dumpingu — Przywóz z krajów nieposiadających gospodarki rynkowej — Wnioski o przyznanie statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej — Termin — Artykuł 9 ust. 5 i 6 — Wnioski o traktowanie indywidualne — Artykuł 17 — Kontrola wyrywkowa — Artykuł 3 ust. 1, 5 i 6, art. 4 ust. 1 i art. 5 ust. 4 — Współpraca przemysłu Unii — Artykuł 3 ust. 2 i 7 — Ustalenie istnienia szkody — Inne znane czynniki — Wspólnotowy kodeks celny — Artykuł 236 ust. 1 i 2 — Zwrot nienależnych ceł — Termin — Nieprzewidywalne okoliczności lub siła wyższa — Nieważność rozporządzenia, w którym ustanowiono cła antydumpingowe] 2

2016/C 106/03	Sprawa C-50/14: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 28 stycznia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Piemonte – Włochy) – Consorzio Artigiano Servizio Taxi e Autonoleggio (CASTA) i in./Azienda sanitaria locale di Ciriè, Chivasso e Ivrea (ASL TO4), Regione Piemonte (Odesłanie prejudycjalne — Zamówienia publiczne — Artykuły 49 TFUE i 56 TFUE — Dyrektywa 2004/18/WE — Usługi transportu sanitarnego — Ustawodawstwo krajowe upoważniające lokalne organy służby zdrowia do powierzenia zadań w zakresie transportu sanitarnego spełniającym wymogi prawne i zarejestrowanym stowarzyszeniom wolontariackim w drodze bezpośredniego udzielenia zamówienia, bez ogłoszenia o zamówieniu, za zwrot poniesionych kosztów — Dopuszczalność)	3
2016/C 106/04	Sprawy połączone C-283/14 i C-284/14: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 28 stycznia 2016 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Finanzgericht Düsseldorf, Finanzgericht Hamburg – Niemcy) – CM Eurologistik GmbH/Hauptzollamt Duisburg (C-238/14), Grünwald Logistik Service GmbH (GLS)/Hauptzollamt Hamburg-Stadt (C-284/14) [Odesłanie prejudycjalne — Rozporządzenie (UE) nr 158/2013 — Ważność — Cło antidumpingowe nałożone na przywóz niektórych przetworzonych lub zakonserwowanych owoców cytrusowych pochodzących z Chin — Wykonanie wyroku stwierdzającego nieważność wcześniejszego rozporządzenia — Wznowienie początkowego dochodzenia w przedmiocie ustalenia wartości normalnej — Ponowne nałożenie cła antidumpingowego na podstawie tych samych danych — Okres dochodzenia jaki należy uwzględnić]	4
2016/C 106/05	Sprawa C-336/14: Wyrok Trybunału (pierwsza izba z dnia 4 lutego 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Sonthofen – Niemcy) – postępowanie karne przeciwko Sebat Ince (Swoboda świadczenia usług — Artykuł 56 TFUE — Gry losowe — Monopol państwowy w zakresie urządzania zakładów sportowych — Upřednie zezwolenie administracyjne — Wykluczenie podmiotów prywatnych — Przyjmowanie zakładów na rzecz podmiotu z siedzibą w innym państwie członkowskim — Sankcje karne — Przepis krajowy sprzeczny z prawem Unii — Wykluczenie — Przejście do systemu przewidującego przyznanie ograniczonej liczby koncesji prywatnym podmiotom — Zasady przejrzystości i bezstronności — Dyrektywa 98/34/WE — Artykuł 8 — Przepisy techniczne — Zasady dotyczące usług — Obowiązek notyfikowania)	5
2016/C 106/06	Sprawa C-375/14: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 28 stycznia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Frosinone – Włochy) – postępowanie karne przeciwko Rosannie Laezy (Odesłanie prejudycjalne — Artykuły 49 TFUE i 56 TFUE — Swoboda przedsiębiorczości — Swoboda świadczenia usług — Gry losowe — Wyrok Trybunału uznający za niezgodne z prawem Unii uregulowanie krajowe dotyczące koncesji na działalność w zakresie przyjmowania zakładów wzajemnych — Uporządkowanie systemu poprzez zorganizowanie nowego przetargu — Nieodpłatne zbycie prawa do korzystania z materialnych i niematerialnych składników majątkowych będących przedmiotem prawa własności, stanowiących sieć służącą do zarządzania zakładami wzajemnymi i ich przyjmowania — Ograniczenie — Nadrzędne względny interesu ogólnego — Proporcjonalność)	6
2016/C 106/07	Sprawa C-398/14: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 28 stycznia 2016 r. – Komisja Europejska/ Republika Portugalska (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 91/271/ EWG — Oczyszczanie ścieków komunalnych — Artykuł 4 — Wtórne lub inne równie skuteczne oczyszczanie — Sekcje B i D załącznika I)	6
2016/C 106/08	Sprawa C-415/14 P: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 28 stycznia 2016 r. – Quimitécnica.com – Comércio e Indústria Química, SA, José de Mello – Sociedade Gestora de Participações Sociais, SA/ Komisja Europejska (Odwołanie — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Europejski rynek fosforanów do pokarmów dla zwierząt — Wymierzenie skarżącej grzywny na zakończenie postępowania ugodowego — Rozłożenie na raty płatności grzywny — Wymóg ustanowienia gwarancji bankowej w banku o ratingu „AA” dla zobowiązań długoterminowych — Obowiązek uzasadnienia)	7

2016/C 106/09	Sprawa C-514/14 P: Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 28 stycznia 2016 r. – Éditions Odile Jacob SAS/Komisja Europejska, Lagardère SCA, Wendel (Odwołanie — Koncentracja przedsiębiorstw na rynku wydawniczym — Decyzja wydana w następstwie stwierdzenia nieważności decyzji udzielającej zezwolenia podmiotowi przejmującemu niektóre aktywa z powodu braku niezależności pełnomocnika — Artykuł 266 TFUE — Wykonanie wyroku stwierdzającego nieważność — Przedmiot sporu — Podstawa prawna spornej decyzji — Odziaływanie spornej decyzji z mocą wsteczną — Niezależność podmiotu przejmującego zbywane aktywa względem cesjonariusza)	7
2016/C 106/10	Sprawa C-61/15 P: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 28 stycznia 2016 r. – Heli-Flight GmbH & Co. KG/Europejska Agencja Bezpieczeństwa Lotniczego (EASA) (Odwołanie — Lotnictwo cywilne — Przedstawione wnioski o zatwierdzenie warunków lotu — Decyzja Europejskiej Agencji Bezpieczeństwa Lotniczego — Oddalenie wniosku — Obowiązkowa procedura administracyjna poprzedzająca wniesienie skargi — Możliwość wniesienia skargi do sądu Unii Europejskiej — Obowiązek sądu — Przyjęcie środków organizacji postępowania — Obowiązek — Złożone oceny techniczne)	8
2016/C 106/11	Sprawa C-64/15: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 28 stycznia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof – Niemcy) – BP Europa SE/Hauptzollamt Hamburg-Stadt (Odesłanie prejudycjalne — Podatki — Ogólne zasady dotyczące podatku akcyzowego — Dyrektywa 2008/118/WE — Wystąpienie nieprawidłowości w trakcie przemieszczania wyrobów akcyzowych — Przemieszczanie wyrobów akcyzowych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy — Wyroby brakujące w momencie dostawy — Pobór podatku akcyzowego w braku dowodu zniszczenia lub utraty wyrobów)	8
2016/C 106/12	Sprawa C-163/15: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 4 lutego 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Düsseldorf – Niemcy) – Youssef Hassan/Breiding Vertriebsgesellschaft mbH (Odesłanie prejudycjalne — Wspólnotowy znak towarowy — Rozporządzenie (WE) nr 207/2009 — Artykuł 23 — Licencja — Rejestr wspólnotowych znaków towarowych — Prawo licencjobiorcy do występowania z powództwem o stwierdzenie naruszenia pomimo braku wpisu licencji do rejestru wspólnotowych znaków towarowych)	9
2016/C 106/13	Sprawa C-666/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Noord-Holland (Niderlandy) w dniu 14 grudnia 2015 r. – X, GoPro Coöperatief UA/Inspecteur van de Belastingdienst Douane, kantoor Rotterdam Rijnmond.	10
2016/C 106/14	Sprawa C-667/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van beroep te Antwerpen (Belgia) w dniu 14 grudnia 2015 r. – Loterie Nationale – Nationale Loterij NV/Paul Adriaensen i in.	10
2016/C 106/15	Sprawa C-673/15 P: Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 2 października sprawie T-624/13, The Tea Board/Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 15 grudnia 2015 r. przez The Tea Board	11
2016/C 106/16	Sprawa C-674/15 P: Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 2 października sprawie T-625/13, The Tea Board/Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 15 grudnia 2015 r. przez The Tea Board	13
2016/C 106/17	Sprawa C-675/15 P: Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 2 października sprawie T-626/13, The Tea Board/Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 15 grudnia 2015 r. przez The Tea Board	15
2016/C 106/18	Sprawa C-676/15 P: Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 2 października sprawie T-627/13, The Tea Board/Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 15 grudnia 2015 r. przez The Tea Board	16

2016/C 106/19	Sprawa C-678/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 16 grudnia 2015 r. – Mohammad Zadeh Khorassani/Kathrin Pflanz	18
2016/C 106/20	Sprawa C-688/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Litwa) w dniu 21 grudnia 2015 r. – Agnieška Anisimovienė i in.	19
2016/C 106/21	Sprawa C-691/15 P: Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 7 października 2015 r. w sprawie T-689/13, Bilbaína de Alquitranes i in./Komisja Europejska wniesione w dniu 17 grudnia 2015 r. przez Komisję Europejską	20
2016/C 106/22	Sprawa C-692/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 21 grudnia 2015 r. – Security Service Srl/Ministero dell’Interno i in.	21
2016/C 106/23	Sprawa C-693/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 21 grudnia 2015 r. – Il Camaleonte Srl/Questore di Napoli, Ministero dell’Interno	22
2016/C 106/24	Sprawa C-694/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 21 grudnia 2015 r. – Vigilanza Privata Turrís Srl/Questore di Napoli	23
2016/C 106/25	Sprawa C-697/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Piemonte (Włochy) w dniu 28 grudnia 2015 r. – MB Srl/Società Metropolitana Acque Torino (SMAT)	24
2016/C 106/26	Sprawa C-6/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d’État (Francja) w dniu 6 stycznia 2016 r. – Holcim France SAS, wstępująca w prawa spółki Euro Stockage, Enka SA/Ministre des finances et des comptes publics	24
2016/C 106/27	Sprawa C-14/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d’État (Francja) w dniu 11 stycznia 2016 r. – Spółka Euro Park Service, wstępująca w prawa i obowiązki spółki Cairnbulg Nanteuil/Ministre des finances et des comptes publics	25
2016/C 106/28	Sprawa C-19/16 P: Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 28 października 2015 r. w sprawie T-134/11, Al-Bashir Mohammed Al-Faqih, Ghunia Abdrabbah, Taher Nasuf, Sanabel Relief Agency Ltd/Komisja Europejska, wniesione w dniu 13 stycznia 2016 r. przez Al-Bashira Mohammeda Al-Faqiha, Ghunię Abdrabbaha, Tahera Nasufa, Sanabel Relief Agency Ltd	26
2016/C 106/29	Sprawa C-38/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez First-tier Tribunal (Tax Chamber) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 25 stycznia 2016 r. – Compass Contract Services Limited/Commissioners for Her Majesty’s Revenue & Customs	27
2016/C 106/30	Sprawa C-61/16 P: Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 26 listopada 2015 r. w sprawie T-425/13, Giant (China) Co. Ltd/Rada Unii Europejskiej, wniesione w dniu 4 lutego 2016 r. przez European Bicycle Manufacturers Association	28

Sąd

2016/C 106/31	Sprawa T-620/11: Wyrok Sądu z dnia 4 lutego 2016 r. – GFKL Financial Services/Komisja [Pomoc państwa — Niemieckie ustawodawstwo podatkowe dotyczące przenoszenia strat na przyszłe lata podatkowe (Sanierungsklausel) — Decyzja uznająca pomoc za niezgodną z rynkiem wewnętrznym — Skarga o stwierdzenie nieważności — Indywidualne oddziaływanie — Dopuszczalność — Pojęcie pomocy państwa — Selektywny charakter — Charakter i struktura systemu podatkowego — Zasoby publiczne — Obowiązek uzasadnienia — Uzasadnione oczekiwania]	29
---------------	--	----

2016/C 106/32	Sprawa T-562/13: Wyrok Sądu z dnia 4 lutego 2016 r. – Isotis/Komisja (Klauzula arbitrażowa — Program ramowy na rzecz innowacji i konkurencyjności — Umowa REACH112 — Zwrot kwot wypłaconych tytułem zaliczki — Koszty kwalifikowalne)	29
2016/C 106/33	Sprawa T-676/13: Wyrok Sądu z dnia 4 lutego 2016 r. – Italian International Film/EACEA [Program wspierający europejski sektor audiowizualny (MEDIA 2007) — Środki wspierające ponadnarodową dystrybucję filmów europejskich — Zaproszenie do składnia wniosków w ramach schematu „selektywnego” 2013 — Akt EACEA informujący skarżącą o odrzuceniu jej zgłoszenia dotyczącego filmu „Only God Forgives” — Akt EACEA potwierdzający odmowę, lecz zawierający nowe uzasadnienie — Kompetencja — Podział zadań pomiędzy Komisją a EACEA — Kompetencja związana — Skarga o stwierdzenie nieważności — Akt zaskarżalny — Dopuszczalność — Obowiązek uzasadnienia — Stałe wytyczne 2012 – 2013 — Porozumienie w zakresie dystrybucji materialnej lub fizycznej — Brak wcześniejszego poinformowania EACEA — Niekwalifikowalność zgłoszenia]	30
2016/C 106/34	Sprawa T-135/14: Wyrok Sądu z dnia 5 lutego 2016 r. – Kicktipp/OHIM – Società Italiana Calzature (kicktipp) [Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego kicktipp — Wcześniejszy słowny krajowy znak towarowy KICKERS — Zasada 19 rozporządzenia (WE) nr 2868/95 — Zasada 98 ust. 1 rozporządzenia nr 2868/95 — Względna podstawa odmowy rejestracji — Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]	31
2016/C 106/35	Sprawa T-247/14: Wyrok Sądu z dnia 4 lutego 2016 r. – Meica/OHIM – Salumificio Fratelli Beretta (STICK MiniMINI Beretta) [Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego STICK MiniMINI Beretta — Wcześniejszy słowny wspólnotowy znak towarowy MINI WINI — Względna podstawa odmowy rejestracji — Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Artykuł 8 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 216/96]	32
2016/C 106/36	Sprawa T-686/14: Wyrok Sądu z dnia 4 lutego 2016 r. – Włochy/Komisja (EFOGR — Sekcja Gwarancji — EFRG i EFRROW — Wydatki wyłączone z finansowania — Owoce i warzywa — Sektor przetwarzania pomidorów — Pomoc dla organizacji producentów — Wydatki poniesione przez Włochy — Proporcjonalność — Powaga rzeczy osądzonej)	32
2016/C 106/37	Sprawa T-722/14: Wyrok Sądu z dnia 4 lutego 2016 r. – PRIMA/Komisja (Zamówienia publiczne na usługi — Postępowanie przetargowe — Wsparcie dla przedstawicielstwa Komisji Europejskiej w Bułgarii w organizacji wydarzeń publicznych — Odrzucenie oferty jednego z oferentów i udzielenie zamówienia innemu oferentowi — Kryteria udzielenia zamówienia — Obowiązek uzasadnienia — Pojęcie zalet oferty, która wygrała przetarg — Przejrzystość)	33
2016/C 106/38	Sprawa T-842/14: Wyrok Sądu z dnia 5 lutego 2016 r. – Airpressure Bodyforming/OHIM (Slim legs by airpressure bodyforming) [Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego Slim legs by airpressure bodyforming — Odmówienie dopuszczenia do rejestracji przez eksperta — Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]	34
2016/C 106/39	Sprawa T-797/14: Postanowienie Sądu z dnia 28 grudnia 2015 r. – Skype/OHIM – Sky International (SKYPE) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Wycofanie sprzeciwu — Umorzenie postępowania)	34

2016/C 106/40	Sprawa T-277/15: Postanowienie Sądu z dnia 26 stycznia 2016 r. – Permapore/OHIM – José Joaquim Oliveira II – Jardins & Afins (Terraway) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego Terraway — Wcześniejsze słowne, krajowy i międzynarodowy, znaki towarowe TERRAWAY — Częściowe oddalenie sprzeciwu — Niedochowanie obowiązku uiszczenia w terminie opłaty za odwołanie — Decyzja izby odwoławczej uznająca odwołanie za niewniesione — Skarga oczywiście pozbawiona podstawy prawnej)	35
2016/C 106/41	Sprawa T-618/15: Skarga wniesiona w dniu 31 lipca 2015 r. – Voigt/Parlament	35
2016/C 106/42	Sprawa T-20/16: Skarga wniesiona w dniu 21 stycznia 2016 r. – Indeutsch International/OHIM – Crafts Americana (Przedstawienie ciągu łuków umieszczonych pomiędzy dwoma równoległymi liniami prostymi)	36
2016/C 106/43	Sprawa T-22/16: Skarga wniesiona w dniu 25 stycznia 2016 r. – Comprojecto-Projectos e Construções i in./EBC BCE	37
2016/C 106/44	Sprawa T-24/16: Skarga wniesiona w dniu 21 stycznia 2016 r. – Sovena Portugal – Consumer Goods/OHIM – Mueloliva (FONTOLIVA)	38
2016/C 106/45	Sprawa T-25/16: Skarga wniesiona w dniu 25 stycznia 2016 r. – Haw Par/OHIM – Cosmowell (GelenkGold)	39
2016/C 106/46	Sprawa T-29/16: Skarga wniesiona w dniu 25 stycznia 2016 r. – Caffè Nero group/OHIM (CAFFÈ NERO)	39
2016/C 106/47	Sprawa T-30/16: Skarga wniesiona w dniu 26 stycznia 2016 r. – M.I. Industries/OHIM – Natural Instinct (Natural Instinct Dog and Cat food as nature intended)	40
2016/C 106/48	Sprawa T-31/16: Skarga wniesiona w dniu 25 stycznia 2016 r. – adp Gauselmann/OHIM (Juwel)	41
2016/C 106/49	Sprawa T-35/16: Skarga wniesiona w dniu 21 stycznia 2016 r. – Sony Computer Entertainment Europe/OHIM – Vieta Audio (Vita)	42
2016/C 106/50	Sprawa T-37/16: Skarga wniesiona w dniu 26 stycznia 2016 r. – Caffè Nero Group/OHIM (CAFFÈ NERO)	42
2016/C 106/51	Sprawa T-39/16: Skarga wniesiona w dniu 25 stycznia 2016 r. – Nanu-Nana Joachim Hoepp/OHIM – Fink (NANA FINK)	43
2016/C 106/52	Sprawa T-43/16: Skarga wniesiona w dniu 29 stycznia 2016 r. – Telecom/Komisja	44
2016/C 106/53	Sprawa T-49/16: Skarga wniesiona w dniu 1 lutego 2016 r. – Azanta/OHIM – Novartis (NIMORAL)	45
2016/C 106/54	Sprawa T-55/16 P: Odwołanie wniesione w dniu 9 lutego 2016 r. przez Carla De Nicolę od wyroku wydanego w dniu 18 grudnia 2015 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-45/11, De Nicola/EBI	45
2016/C 106/55	Sprawa T-540/14: Postanowienie Sądu z dnia 19 stycznia 2016 r. – Klass/OHIM – F. Smit (PLAYSEAT i PLAYSEATS)	46

Sąd do spraw Służby Publicznej

2016/C 106/56	Sprawa F-96/14: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 5 lutego 2016 r. – Bulté i Krempa/Komisja (Służba publiczna — Następcy prawni byłego zmarłego urzędnika — Emerytury — Renty rodzinne — Artykuł 85 regulaminu pracowniczego — Zwrot nienależnych kwot — Nieprawidłowość wypłaty — Oczywisty charakter nieprawidłowości wypłaty — Brak)	47
2016/C 106/57	Sprawa F-137/14: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 5 lutego 2016 r. – GV/ESDZ (Służba publiczna — Personel ESDZ — Członek personelu kontraktowego — Umowa na czas nieokreślony — Artykuł 47 lit. c) WZIP — Powody zwolnienia z pracy — Utrata zaufania — Prawo do bycia wysłuchanym — Artykuł 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej — Zasada dobrej administracji — Szkoda — Krzywda)	47
2016/C 106/58	Sprawa F-56/15: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 5 lutego 2016 r. – Barnett i Mogensen/Komisja (Służba publiczna — Emerytowani urzędnicy — Emerytury — Artykuł 64 regulaminu pracowniczego — Współczynniki korygujące — Coroczna aktualizacja współczynników korygujących — Artykuł 65 ust. 2 regulaminu pracowniczego — Tymczasowa aktualizacja — Artykuły 3, 4 i 8 załącznika XI do regulaminu pracowniczego — Próg wrażliwości — Zmiana kosztów utrzymania — Artykuł 65 ust. 4 regulaminu pracowniczego — Brak aktualizacji w latach 2013 i 2014 wynikająca z decyzji prawodawcy — Zakres — Rozporządzenie nr 1416/2013 — Przeszacowanie współczynnika korygującego dla Danii — Obniżenie współczynnika korygującego w drodze mechanizmu tymczasowej aktualizacji — Nadużycie władzy)	48
2016/C 106/59	Sprawa F-62/15: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 5 lutego 2016 r. – Clausen i Kristoffersen/Parlament (Służba publiczna — Emerytowani urzędnicy — Emerytury — Artykuł 64 regulaminu pracowniczego — Współczynniki korygujące — Coroczna aktualizacja współczynników korygujących — Artykuł 65 ust. 2 regulaminu pracowniczego — Tymczasowa aktualizacja — Artykuły 3, 4 i 8 załącznika XI do regulaminu pracowniczego — Próg wrażliwości — Zmiana kosztów utrzymania — Artykuł 65 ust. 4 regulaminu pracowniczego — Brak aktualizacji w latach 2013 i 2014 wynikający z decyzji prawodawcy — Zakres — Rozporządzenie nr 1416/2013 — Przeszacowanie współczynnika korygującego dla Danii — Obniżenie współczynnika korygującego w drodze mechanizmu tymczasowej aktualizacji — Nadużycie władzy)	49
2016/C 106/60	Sprawa F-66/15: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 5 lutego 2016 r. – Barnett, Ditlevsen i Madsen/EKES (Służba publiczna — Emerytowani urzędnicy — Emerytury — Artykuł 64 regulaminu pracowniczego — Współczynniki korygujące — Coroczna aktualizacja współczynników korygujących — Artykuł 65 ust. 2 regulaminu pracowniczego — Tymczasowa aktualizacja — Artykuły 3, 4 i 8 załącznika XI do regulaminu pracowniczego — Próg wrażliwości — Zmiana kosztów utrzymania — Artykuł 65 ust. 4 regulaminu pracowniczego — Brak aktualizacji w latach 2013 i 2014 wynikający z decyzji prawodawcy — Zakres — Rozporządzenie nr 1416/2013 — Przeszacowanie współczynnika korygującego dla Danii — Obniżenie współczynnika korygującego w drodze mechanizmu tymczasowej aktualizacji — Nadużycie władzy)	50
2016/C 106/61	Sprawa F-107/15: Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 5 lutego 2016 r. – Fedtke/EKES (Służba publiczna — Urzędnicy — Przeniesienie z urzędu w stan spoczynku — Wiek przejścia na emeryturę — Wniosek o pozostanie w służbie po przekroczeniu granicy wieku — Artykuł 52 akapit drugi regulaminu pracowniczego — Interes służby — Artykuł 82 regulaminu postępowania — Bezwzględna przeszkoda procesowa — Nieprawidłowość postępowania poprzedzającego wniesienie skargi)	50
2016/C 106/62	Sprawa F-2/16: Skarga wniesiona w dniu 11 stycznia 2016 r. – ZZ/ESDZ	51

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2016/C 106/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 98 z 14.3.2016

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 90 z 7.3.2016

Dz.U. C 78 z 29.2.2016

Dz.U. C 68 z 22.2.2016

Dz.U. C 59 z 15.2.2016

Dz.U. C 48 z 8.2.2016

Dz.U. C 38 z 1.2.2016

Teksty te są dostępne na stronie internetowej

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 4 lutego 2016 r. [wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez First-tier Tribunal (Tax Chamber), Finanzgericht München – Niemcy, Zjednoczone Królestwo] – C & J Clark International Ltd/Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs (C-659/13), Puma SE/Hauptzollamt Nürnberg (C-34/14)

(Sprawy połączone C-659/13 i C-34/14) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Dopuszczalność — Dumping — Przywóz niektórych rodzajów obuwia ze skórzanymi cholewkami pochodzących z Chin i Wietnamu — Ważność rozporządzenia (WE) nr 1472/2006 i rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 1294/2009 — Porozumienie antydumpingowe WTO — Rozporządzenie (WE) nr 384/96 — Artykuł 2 ust. 7 — Ustalenie istnienia dumpingu — Przywóz z krajów nieposiadających gospodarki rynkowej — Wnioski o przyznanie statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej — Termin — Artykuł 9 ust. 5 i 6 — Wnioski o traktowanie indywidualne — Artykuł 17 — Kontrola wyrywkowa — Artykuł 3 ust. 1, 5 i 6, art. 4 ust. 1 i art. 5 ust. 4 — Współpraca przemysłu Unii — Artykuł 3 ust. 2 i 7 — Ustalenie istnienia szkody — Inne znane czynniki — Wspólnotowy kodeks celny — Artykuł 236 ust. 1 i 2 — Zwrot nienależnych cel — Termin — Nieprzewidywalne okoliczności lub siła wyższa — Nieważność rozporządzenia, w którym ustanowiono cła antydumpingowe]

(2016/C 106/02)

Języki postępowania: angielski i niemiecki

Sądy odsyłające

First-tier Tribunal (Tax Chamber), Finanzgericht München

Strony w postępowaniach głównych

Strony skarżące: C & J Clark International Ltd (C-659/13), Puma SE (C-34/14)

Strony pozwane: Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs (C-659/13), Hauptzollamt Nürnberg (C-34/14)

Sentencja

- 1) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1472/2006 z dnia 5 października 2006 r. nakładające ostateczne cła antydumpingowe oraz stanowiące o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych rodzajów obuwia ze skórzanymi cholewkami pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Wietnamu jest nieważne w zakresie, w jakim narusza art. 2 ust. 7 lit. b) i art. 9 ust. 5 rozporządzenia Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej, zmienionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 461/2004 z dnia 8 marca 2004 r.

Badanie pytań prejudycjalnych nie ujawniło żadnego elementu, który mógłby wpłynąć na ważność rozporządzenia nr 1472/2006 w świetle art. 296 TFUE, a także art. 2 ust. 7 lit. c), art. 3 ust. 1, 2 i 5–7, art. 4 ust. 1, art. 5 ust. 4, art. 9 ust. 6 lub art. 17 rozporządzenia nr 384/96, zmienionego rozporządzeniem nr 461/2004, przy czym niektóre z tych artykułów lub przepisów są uwzględniane odrębnie, a pozostałe łącznie.

- 2) Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 1294/2009 z dnia 22 grudnia 2009 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych rodzajów obuwia ze skórzanymi cholewkami pochodzącego z Wietnamu i pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej, rozszerzone na przywóz niektórych rodzajów obuwia ze skórzanymi cholewkami wysłanego ze Specjalnego Regionu Administracyjnego Makau, zgłoszonego lub niezgłoszonego jako pochodzące ze Specjalnego Regionu Administracyjnego Makau, w następstwie przeglądu wygaśnięcia zgodnie z art. 11 ust. 2 rozporządzenia nr 384/96, jest nieważne w tym samym zakresie co rozporządzenie nr 1472/2006.
- 3) W sytuacji takiej jak rozpatrywana w sprawach w postępowaniach głównych sądy państw członkowskich nie mogą oprzeć się na wyrokach, w których sąd Unii Europejskiej stwierdził nieważność rozporządzenia ustanawiającego cła antydumpingowe w zakresie, w jakim dotyczyło ono niektórych producentów-eksporterów, o których mowa w tym rozporządzeniu, w celu stwierdzenia, że cła nałożone na produkty innych producentów-eksporterów, o których mowa we wspomnianym rozporządzeniu i znajdujących się w takiej samej sytuacji jak producenci-eksporterzy, względem których stwierdzono nieważność takiego rozporządzenia, nie są prawnie należne w rozumieniu art. 236 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny. Ponieważ takie rozporządzenie nie zostało cofnięte przez instytucję Unii Europejskiej, która je przyjęła, nie stwierdzono jego nieważności w wyroku sądu Unii Europejskiej ani nie zostało uznane za nieważne przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w zakresie, w jakim nakłada on cła na produkty tych innych producentów-eksporterów, wspomniane cła pozostają prawnie należne w rozumieniu tego przepisu.
- 4) Artykuł 236 ust. 2 rozporządzenia nr 2913/92 należy interpretować w ten sposób, że okoliczność, iż rozporządzenie ustanawiające cła antydumpingowe zostało uznane w pełni lub w części za nieważne przez sąd Unii Europejskiej, nie stanowi nieprzewidzianych okoliczności ani siły wyższej w rozumieniu tego przepisu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 71 z 8.3.2014
Dz.U. C 194 z 24.6.2014.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 28 stycznia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Piemonte – Włochy) – Consorzio Artigiano Servizio Taxi e Autonoleggio (CASTA) i in./Azienda sanitaria locale di Ciriè, Chivasso e Ivrea (ASL TO4), Regione Piemonte

(Sprawa C-50/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Zamówienia publiczne — Artykuły 49 TFUE i 56 TFUE — Dyrektywa 2004/18/WE — Usługi transportu sanitarnego — Ustawodawstwo krajowe upoważniające lokalne organy służby zdrowia do powierzenia zadań w zakresie transportu sanitarnego spełniającym wymogi prawne i zarejestrowanym stowarzyszeniom wolontariackim w drodze bezpośredniego udzielenia zamówienia, bez ogłoszenia o zamówieniu, za zwrot poniesionych kosztów — Dopuszczalność)

(2016/C 106/03)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per il Piemonte

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Consorzio Artigiano Servizio Taxi e Autonoleggio (CASTA), Galati Lucimorto Roberto – Autonoleggio Galati, Seren Bernardone Guido – Autonoleggio Seren Guido

Strona pozwana: Azienda sanitaria locale di Ciriè, Chivasso e Ivrea (ASL TO4), Regione Piemonte

przy udziale: Associazione Croce Bianca del Canavese i in., Associazione nazionale pubblica assistenza (ANPAS) – Comitato regionale Liguria

Sentencja

- 1) Artykuły 49 TFUE i 56 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one uregulowaniu krajowemu, które, tak jak to rozpatrywane w postępowaniu głównym, pozwala organom władzy lokalnej powierzyć stowarzyszeniom wolontariackim świadczenie usług transportu sanitarnego w drodze bezpośredniego udzielenia zamówienia, bez jakiegokolwiek ogłoszenia o zamówieniu, o ile ramy prawne i umowne, w których prowadzona jest działalność tychże organizacji, faktycznie przyczyniają się do realizacji celu społecznego, a także celów solidarności oraz efektywności budżetowej.
- 2) W przypadku, gdy państwo członkowskie pozwala organom władzy publicznej korzystać bezpośrednio ze stowarzyszeń wolontariackich w celu wykonania pewnych zadań, organ władzy publicznej, który zamierza zawrzeć umowę z takimi stowarzyszeniami, nie jest zobowiązany na mocy prawa Unii do uprzedniego porównania ofert różnych stowarzyszeń.
- 3) W przypadku, gdy państwo członkowskie, które pozwala organom władzy publicznej korzystać bezpośrednio ze stowarzyszeń wolontariackich w celu wykonania pewnych zadań, upoważnia takie stowarzyszenia do wykonywania działalności gospodarczej w pewnym zakresie, w gestii tego państwa członkowskiego pozostaje ustanowienie ograniczeń, w ramach których ta działalność może być prowadzona. Ograniczenia te muszą niemniej gwarantować, że omawiana działalność gospodarcza będzie miała charakter uboczny w stosunku do całej działalności takich stowarzyszeń i że będzie prowadzona w celu wsparcia ich działalności wolontariackiej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 93 z 29.3.2014.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 28 stycznia 2016 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Finanzgericht Düsseldorf, Finanzgericht Hamburg – Niemcy) – CM Eurologistik GmbH/Hauptzollamt Duisburg (C-238/14), Grünwald Logistik Service GmbH (GLS)/Hauptzollamt Hamburg-Stadt (C-284/14)

(Sprawy połączone C-283/14 i C-284/14) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Rozporządzenie (UE) nr 158/2013 — Ważność — Cło antydumpingowe nałożone na przywóz niektórych przetworzonych lub zakonserwowanych owoców cytrusowych pochodzących z Chin — Wykonanie wyroku stwierdzającego nieważność wcześniejszego rozporządzenia — Wznowienie początkowego dochodzenia w przedmiocie ustalenia wartości normalnej — Ponowne nałożenie cła antydumpingowego na podstawie tych samych danych — Okres dochodzenia jaki należy uwzględnić]

(2016/C 106/04)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht Düsseldorf, Finanzgericht Hamburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: CM Eurologistik GmbH (C-238/14), Grünwald Logistik Service GmbH (GLS) (C-284/14)

Strona pozwana: Hauptzollamt Duisburg (C-238/14), Hauptzollamt Hamburg-Stadt (C-284/14)

Sentencja

Badanie zadanych pytań nie wykazało żadnej okoliczności mogącej mieć wpływ na ważność rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 158/2013 z dnia 18 lutego 2013 r. ponownie nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych przetworzonych lub zakonserwowanych owoców cytrusowych (tj. mandarynek itd.) pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 315 z 15.9.2014.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba z dnia 4 lutego 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalny złożony przez Amtsgericht Sonthofen – Niemcy) – postępowanie karne przeciwko Sebat Ince

(Sprawa C-336/14) ⁽¹⁾

(Swoboda świadczenia usług — Artykuł 56 TFUE — Gry losowe — Monopol państwowy w zakresie zarządzania zakładów sportowych — Uprzednie zezwolenie administracyjne — Wykluczenie podmiotów prywatnych — Przyjmowanie zakładów na rzecz podmiotu z siedzibą w innym państwie członkowskim — Sankcje karne — Przepis krajowy sprzeczny z prawem Unii — Wykluczenie — Przejście do systemu przewidującego przyznanie ograniczonej liczby koncesji prywatnym podmiotom — Zasady przejrzystości i bezstronności — Dyrektywa 98/34/WE — Artykuł 8 — Przepisy techniczne — Zasady dotyczące usług — Obowiązek notyfikowania)

(2016/C 106/05)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Sonthofen

Strona w postępowaniu karnym przed sądem krajowym

Sebat Ince

Sentencja

- 1) Artykuł 56 TFUE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on temu, aby organy ścigania państwa członkowskiego sankcjonowały pośredniczenie w przyjmowaniu zakładów sportowych bez zezwolenia przez prywatny podmiot działający na rzecz innego prywatnego podmiotu nieposiadającego zezwolenia na organizowanie zakładów sportowych w tym państwie członkowskim, lecz który posiada zezwolenie w innym państwie członkowskim, w sytuacji gdy obowiązek posiadania zezwolenia na organizowanie zakładów sportowych lub pośredniczenie w ich przyjmowaniu został ustanowiony w ramach systemu monopolu państwowego, który sądy krajowe uznały za sprzeczny z prawem Unii. Artykuł 56 TFUE sprzeciwia się takiej sankcji, nawet jeśli prywatny podmiot może teoretycznie uzyskać zezwolenie na organizowanie zakładów sportowych lub pośredniczenie w ich przyjmowaniu, w zakresie, w jakim znajomość procedury uzyskania takiego zezwolenia nie została zapewniona, a system monopolu państwowego dotyczący zakładów sportowych, który sądy krajowe uznały za sprzeczny z prawem Unii, został utrzymany pomimo wprowadzenia takiej procedury.
- 2) Artykuł 8 ust. 1 dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego, zmienionej dyrektywą 98/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 lipca 1998 r. należy interpretować w ten sposób, że projekt ustawy regionalnej, która utrzymuje w mocy na szczeblu odnośnego regionu przepisy ustawodawstwa wspólnego dla różnych regionów państwa członkowskiego, których obowiązywanie wygasło, jest objęty obowiązkiem notyfikowania przewidzianym w tymże art. 8 ust. 1 w zakresie, w jakim projekt ten zawiera przepisy techniczne w rozumieniu art. 1 tej dyrektywy, co oznacza, że uchybienie temu obowiązkowi powoduje, iż nie można powołać się na te przepisy techniczne w ramach postępowania karnego wobec jednostki. Obowiązku tego nie podważa okoliczność, że rzeczony wspólny ustawodawstwo zostało uprzednio notyfikowane Komisji jako projekt, zgodnie z art. 8 ust. 1 wskazanej dyrektywy i przewidywało wyraźnie możliwość przedłużenia obowiązywania, z której jednakże nie skorzystano.
- 3) Artykuł 56 TFUE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on temu, aby państwo członkowskie sankcjonowało prowadzenie na jego terytorium bez zezwolenia działalności polegającej na pośredniczeniu w przyjmowaniu zakładów sportowych na rzecz podmiotu posiadającego zezwolenie na organizowanie zakładów sportowych w innym państwie członkowskim:
 - w sytuacji gdy wydanie zezwolenia na organizowanie zakładów sportowych jest uzależnione od uzyskania koncesji przez ten podmiot zgodnie z procedurą przyznawania koncesji, taką jak będąca przedmiotem postępowania głównego, o ile sąd odsyłający stwierdzi, że procedura ta nie przestrzega zasad równego traktowania i niedyskryminacji ze względu na przynależność państwową, a także wynikającego z nich obowiązku przejrzystości, oraz
 - w zakresie, w jakim pomimo wejścia w życie przepisu krajowego umożliwiającego przyznanie koncesji prywatnym podmiotom stosowanie przepisów wprowadzających system monopolu państwowego w zakresie organizowania zakładów sportowych i pośredniczenia w ich przyjmowaniu, które zostały uznane przez sądy krajowe za sprzeczne z prawem Unii, zostało de facto utrzymane.

⁽¹⁾ Dz.U. C 339 z 29.9.2014

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 28 stycznia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Frosinone – Włochy) – postępowanie karne przeciwko Rosannie Laezza

(Sprawa C-375/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Artykuły 49 TFUE i 56 TFUE — Swoboda przedsiębiorczości — Swoboda świadczenia usług — Gry losowe — Wyrok Trybunału uznający za niezgodne z prawem Unii uregulowanie krajowe dotyczące koncesji na działalność w zakresie przyjmowania zakładów wzajemnych — Uporządkowanie systemu poprzez zorganizowanie nowego przetargu — Nieodpłatne zbycie prawa do korzystania z materialnych i niematerialnych składników majątkowych będących przedmiotem prawa własności, stanowiących sieć służącą do zarządzania zakładami wzajemnymi i ich przyjmowania — Ograniczenie — Nadrzędne względy interesu ogólnego — Proporcjonalność)

(2016/C 106/06)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Frosinone

Strona w głównym postępowaniu karnym

Rosanna Laezza

Sentencja

Artykuły 49 TFUE i 56 TFUE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one ograniczającemu przepisowi krajowemu takiemu jak ten rozpatrywany w postępowaniu głównym, który nakłada na koncesjonariusza obowiązek nieodpłatnego zbycia, z chwilą zaprzestania działalności z powodu upływu okresu, na jaki udzielono koncesji, prawa do korzystania z materialnych i niematerialnych składników majątkowych będących przedmiotem prawa własności oraz stanowiących sieć służącą do zarządzania zakładami wzajemnymi i ich przyjmowania, o ile ograniczenie to wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia celu rzeczywiście realizowanego przez ten przepis, czego ustalenie należy do sądu odsyłającego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 372 z 20.10.2014.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 28 stycznia 2016 r. – Komisja Europejska/Republika Portugalska

(Sprawa C-398/14) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 91/271/EWG — Oczyszczanie ścieków komunalnych — Artykuł 4 — Wtórne lub inne równie skuteczne oczyszczanie — Sekcje B i D załącznika I)

(2016/C 106/07)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Guerra e Andrade i E. Manhaeve, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska (przedstawiciele: L. Inez Fernandes, J. Reis Silva i J. Brito e Silva, pełnomocnicy)

Sentencja

1) Nie zapewniając odpowiedniego poziomu oczyszczania ścieków komunalnych zgodnie z właściwymi przepisami sekcji B załącznika I do dyrektywy Rady 91/271/EWG z dnia 21 maja 1991 r. dotyczącej oczyszczania ścieków komunalnych, zmienionej rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1137/2008 z dnia 22 października 2008 r., w aglomeracjach Alvalade, Odemira, Pereira do Campo, Vila Verde (PTAGL 420), Mação, Pontével, Castro Daire, Arraiolos, Ferreira do Alentejo, Vidigueira, Alcácer do Sal, Amareleja, Monchique, Montemor-o-Novo, Grândola, Estremoz, Maceira, Portel, Viana do Alentejo, Cinfães, Ponte de Reguengo, Canas de Senhorim, Repeses, Vila Viçosa, Santa Comba Dão, Tolosa, Loriga, Cercal, Vale de Santarém, Castro Verde, Almodôvar, Amares/Ferreiras, Mogadouro, Melides, Vila Verde (PTAGL 421), Serpa, Vendas Novas, Vila de Prado, Nelas, Vila Nova de São Bento, Santiago do Cacém, Alter do Chão, Tábua i Mangualde, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom spoczywającym na niej na mocy art. 4 tej dyrektywy.

2) Republika Portugalska zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 380 z 27.10.2014.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 28 stycznia 2016 r. – Quimitécnica.com – Comércio e Indústria Química, SA, José de Mello – Sociedade Gestora de Participações Sociais, SA/Komisja Europejska

(Sprawa C-415/14 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Europejski rynek fosforanów do pokarmów dla zwierząt — Wymierzenie skarżącej grzywny na zakończenie postępowania ugodowego — Rozłożenie na raty płatności grzywny — Wymóg ustanowienia gwarancji bankowej w banku o ratingu „AA” dla zobowiązań długoterminowych — Obowiązek uzasadnienia)

(2016/C 106/08)

Język postępowania: portugalski

Strony

Wnoszący odwołanie: Quimitécnica.com – Comércio e Indústria Química, SA, José de Mello – Sociedade Gestora de Participações Sociais, SA (przedstawiciel: adwokat J. Calheiros)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: V. Bottka i B. Mongin, pełnomocnicy, adwokat M. Marques Mendes)

Sentencja

- 1) Wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 26 czerwca 2014 r., Quimitécnica.com i de Mello/Komisja (T-564/10, EU:T:2014:583) zostaje uchylony.
- 2) Sprawa zostaje przekazana do ponownego rozpoznania przez Sąd Unii Europejskiej.
- 3) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 388 z 3.11.2014.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 28 stycznia 2016 r. – Éditions Odile Jacob SAS/Komisja Europejska, Lagardère SCA, Wendel

(Sprawa C-514/14 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Koncentracja przedsiębiorstw na rynku wydawniczym — Decyzja wydana w następstwie stwierdzenia nieważności decyzji udzielającej zezwolenia podmiotowi przejmującemu niektóre aktywa z powodu braku niezależności pełnomocnika — Artykuł 266 TFUE — Wykonanie wyroku stwierdzającego nieważność — Przedmiot sporu — Podstawa prawna spornej decyzji — Oddziaływanie spornej decyzji z mocą wsteczną — Niezależność podmiotu przejmującego zbywane aktywa względem cesjonariusza)

(2016/C 106/09)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Éditions Odile Jacob SAS (przedstawiciele: J.-F. Bellis, O. Fréget i L. Eskenazi, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: C. Giolito i B. Mongin, pełnomocnicy), Lagardère SC (przedstawiciele: A. Winckler, F. de Bure, J.-B. Pinçon i L. Bary, adwokaci), Wendel (przedstawiciele: M. Trabucchi, F. Gordon, A. Gosset-Grainville, adwokaci, C. Renner, Rechtsanwältin)

Sentencja

- 1) *Odwołanie zostaje oddalone.*
- 2) *Éditions Odile Jacob SAS zostaje obciążona kosztami poniesionymi przez Komisję Europejską, Lagardère SCA i Wendel.*

⁽¹⁾ Dz.U. C 26 z 26.1.2015.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 28 stycznia 2016 r. – Heli-Flight GmbH & Co. KG/Europejska Agencja Bezpieczeństwa Lotniczego (EASA)

(Sprawa C-61/15 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Lotnictwo cywilne — Przedstawione wnioski o zatwierdzenie warunków lotu — Decyzja Europejskiej Agencji Bezpieczeństwa Lotniczego — Oddalenie wniosku — Obowiązkowa procedura administracyjna poprzedzająca wniesienie skargi — Możliwość wniesienia skargi do sądu Unii Europejskiej — Obowiązek sądu — Przyjęcie środków organizacji postępowania — Obowiązek — Złożone oceny techniczne)

(2016/C 106/10)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Heli-Flight GmbH & Co. KG (przedstawiciel: T. Kittner, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Agence européenne de la sécurité aérienne (przedstawiciel: T. Masing, Rechtsanwalt)

Sentencja

- 1) *Odwołanie zostaje oddalone.*
- 2) *Heli-Flight GmbH & Co. KG pokrywa własne koszty.*

⁽¹⁾ Dz.U. C 155 z 11.5.2015.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 28 stycznia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof – Niemcy) – BP Europa SE/Hauptzollamt Hamburg-Stadt

(Sprawa C-64/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Podatki — Ogólne zasady dotyczące podatku akcyzowego — Dyrektywa 2008/118/WE — Wystąpienie nieprawidłowości w trakcie przemieszczania wyrobów akcyzowych — Przemieszczanie wyrobów akcyzowych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy — Wyroby brakujące w momencie dostawy — Pobór podatku akcyzowego w braku dowodu zniszczenia lub utraty wyrobów)

(2016/C 106/11)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: BP Europa SE

Strona pozwana: Hauptzollamt Hamburg-Stadt

Sentencja

- 1) Artykuł 20 ust. 2 dyrektywy Rady 2008/118/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie ogólnych zasad dotyczących podatku akcyzowego, uchylającej dyrektywę 92/12/EWG, należy interpretować w ten sposób, że przemieszczanie wyrobów akcyzowych w ramach procedury zawieszenia poboru akcyzy kończy się, w rozumieniu tego przepisu, w sytuacji takiej jak ta w postępowaniu głównym, w chwili gdy odbiorca tych wyrobów po całkowitym rozładunku środka transportu zawierającego dane wyroby stwierdził, że brakuje części tych wyrobów w stosunku do ilości, jaka miała zostać dostarczona.
- 2) Przepisy art. 7 ust. 2 lit. a) w związku z art. 10 ust. 2 dyrektywy 2008/118 należy interpretować w ten sposób, że:
 - sytuacje uregulowane w tych przepisach są wyłączone z sytuacji, o której mowa w art. 7 ust. 4 tej dyrektywy, oraz
 - okoliczność, iż przepis krajowy transponujący art. 10 ust. 2 dyrektywy 2008/118, taki jak ten będący przedmiotem postępowania głównego, nie stanowi wyraźnie, że nieprawidłowość regulowana przez ten przepis dyrektywy powinna była spowodować dopuszczenie do konsumpcji danych wyrobów, nie stoi na przeszkodzie stosowaniu tego przepisu krajowego przy stwierdzeniu braków, które bezwzględnie prowadzą do takiego dopuszczenia do konsumpcji.
- 3) Artykuł 10 ust. 4 dyrektywy 2008/118 należy interpretować w ten sposób, że ma on zastosowanie nie tylko wtedy, gdy całość wyrobów akcyzowych objętych procedurą zawieszenia poboru akcyzy nie dotarła do miejsca przeznaczenia, lecz także w przypadkach, w których tylko część tych wyrobów nie dotarła do miejsca przeznaczenia.

⁽¹⁾ Dz.U. C 138 z 27.4.2015.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 4 lutego 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Düsseldorf – Niemcy) – Youssef Hassan/Breiding Vertriebsgesellschaft mbH

(Sprawa C-163/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Wspólnotowy znak towarowy — Rozporządzenie (WE) nr 207/2009 — Artykuł 23 — Licencja — Rejestr wspólnotowych znaków towarowych — Prawo licencjobiorcy do występowania z powództwem o stwierdzenie naruszenia pomimo braku wpisu licencji do rejestru wspólnotowych znaków towarowych)

(2016/C 106/12)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberlandesgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Youssef Hassan

Strona pozwana: Breiding Vertriebsgesellschaft mbH

Sentencja

Artykuł 23 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego należy interpretować w ten sposób, że licencjobiorca może wystąpić z powództwem o stwierdzenie naruszenia prawa do wspólnotowego znaku towarowego stanowiącego przedmiot licencji, mimo że ta licencja nie została wpisana do rejestru wspólnotowych znaków towarowych.

⁽¹⁾ Dz.U. C 254 z 3.8.2015.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Noord-Holland (Niderlandy) w dniu 14 grudnia 2015 r. – X, GoPro Coöperatief UA/Inspecteur van de Belastingdienst Douane, kantoor Rotterdam Rijnmond.

(Sprawa C-666/15)

(2016/C 106/13)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Noord-Holland

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: X, GoPro Coöperatief UA

Strona pozwana: Inspecteur van de Belastingdienst Douane, kantoor Rotterdam Rijnmond

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy noty wyjaśniające Komisji do podpozycji 8525 80 30 i do podpozycji 8525 80 91 oraz 8525 80 99 Nomenklatury scalonej należy interpretować w ten sposób, że „jeden zapis o długości przynajmniej 30 minut” ma miejsce także wówczas, gdy nagrywa się sekwencje wideo za pomocą trybu „video record”, lecz jednak jako zapisywane w pamięci oddzielne dane o czasie trwania każdorazowo poniżej 30 minut i osoba oglądająca przy odtwarzaniu musi każde dane o długości obrazu poniżej 30 minut oddzielnie otwierać, jednak za pomocą programu komputerowego dostarczonego przez GoPro istnieje możliwość złączenia ze sobą na komputerze osobistym zawartych w tych danych sekwencji wideo i w ten sposób zapisania jako jedno dane w pamięci komputera jednego filmu trwającego więcej niż 30 minut? [Or. 6]
- 2) Czy zaszeregowaniu rejestrujących kamer wideo umożliwiających zapis sygnałów z zewnętrznych źródeł do podpozycji Nomenklatury scalonej 8525 80 99 stoi na przeszkodzie okoliczność, że sygnały te nie mogą zostać odtworzone poprzez zewnętrzny odbiornik telewizyjny lub zewnętrzny monitor, ponieważ te rejestrujące kamery wideo, jak np GoPro Hero 3 Silver Edition, mogą odtwarzać na zewnętrznym odbiorniku telewizyjnym lub zewnętrznym monitorze jedynie dane zapisane za pomocą swojej soczewki?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van beroep te Antwerpen (Belgia) w dniu 14 grudnia 2015 r. – Loterie Nationale – Nationale Loterij NV/Paul Adriaensen i in.

(Sprawa C-667/15)

(2016/C 106/14)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hof van beroep te Antwerpen.

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca apelację: Loterie Nationale.

Druga strona postępowania: Paul Adriansen i in.

Pytania prejudycjalne

Czy dla stosowania pkt 14 załącznika I do dyrektywy 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. (dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniającej dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady)⁽¹⁾ wymagane jest by uznać, że z grą opartą na zabronionym systemie promocyjnym typu „piramida” mamy do czynienia tylko wtedy, gdy urzeczywistnienie obietnicy korzyści ekonomicznej złożonej dotychczasowym uczestnikom gry:

— jest uzależnione przede wszystkim lub głównie od bezpośredniego przekazania opłat uiszczonych przez nowych uczestników gry („związek bezpośredni”),

czy też

— wystarczy by urzeczywistnienie obietnicy korzyści ekonomicznej złożonej dotychczasowym uczestnikom gry było uzależnione przede wszystkim lub głównie od pośredniego uiszczenia opłat przez dotychczasowych uczestników gry, tzn. że dotychczasowym uczestnikom gry wygrana nie jest wypłacana przede wszystkim lub głównie z wpływów ze zrealizowanej przez nich sprzedaży lub konsumpcji towarów lub usług, lecz urzeczywistnienie danej im obietnicy korzyści ekonomicznej jest uzależnione przede wszystkim lub głównie od przystąpienia do gry i uiszczenia opłat przez nowych uczestników gry („związek pośredni”)?

⁽¹⁾ Dz.U. L 149, s. 22.

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 2 października sprawie T-624/13, The Tea Board/Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 15 grudnia 2015 r. przez The Tea Board

(Sprawa C-673/15 P)

(2016/C 106/15)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: The Tea Board (przedstawiciel: M.C. Maier, A. Nordemann, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu z dnia 2 października 2015 r. w sprawie T-624/13 w zakresie, w jakim Sąd oddalił skargę w odniesieniu do następujących usług objętych zgłoszeniem znaku towarowego z klas 35 i 38:

Usługi doradztwa biznesowego w zakresie tworzenia i eksploatacji punktów sprzedaży detalicznej i central zakupów w zakresie sprzedaży detalicznej i reklamy; usługi w zakresie promocji sprzedaży (dla osób trzecich), reklamy, zarządzanie działalnością handlową, administrowanie działalnością handlową, reklama za pośrednictwem sieci komputerowej, rozpowszechnianie materiałów reklamowych (ulotki, prospekty, bezpłatne gazety, próbki), prenumerata gazet dla osób trzecich; informacja o działalności gospodarczej; organizacja wystaw i imprez w celach handlowych lub reklamowych, zarządzanie reklamą, wynajmowanie powierzchni reklamowej, reklama radiowa i telewizyjna, sponsorowanie reklam (klasa 35).

Telekomunikacja, przesyłanie informacji i obrazów wspomagane komputerowo, usługi przekazu telewizji interaktywnej w zakresie prezentacji produktów, komunikacja przez terminale komputerowe, łączność za pomocą światowych sieci komputerowych (usługi dotyczące transmisji), otwarta i zamknięta (klasa 38).

- w razie potrzeby odesłanie sprawy do Sądu;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Odwołanie ma na celu częściowe uchylenie wyroku Sądu w sprawie T-624/13 z dnia 2 października 2015 r. w zakresie, w jakim Sąd oddalił w nim skargę w odniesieniu do usług objętych zakwestionowanym znakiem towarowym z klas 35 i 38.
2. Odwołanie opiera się na dwóch zarzutach: na naruszeniu art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 ⁽¹⁾ oraz na naruszeniu art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009.
3. W opinii wnoszącego odwołanie podstawowa funkcja wspólnotowego znaku wspólnego w rozumieniu art. 66 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009, składającego się z oznaczenia, które służy oznaczeniu geograficznego pochodzenia objętych nim towarów, nie ma na celu wskazywania pochodzenia handlowego, lecz tylko gwarantowanie wspólnego pochodzenia towarów lub usług oferowanych i sprzedawanych pod tym znakiem towarowym, tzn. że towary pochodzą z przedsiębiorstwa mieszczącego się w regionie geograficznym przyjętym jako wspólnotowy znak wspólny i uprawnionego do używania wspólnotowego znaku wspólnego.
4. W rezultacie zdaniem wnoszącego odwołanie należy stwierdzić, że na mocy art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 pochodzenie geograficzne należy wziąć pod uwagę jako istotny czynnik albo przy ocenie podobieństwa rozpatrywanych towarów lub usług, albo przy dokonywaniu całościowej oceny prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd.
5. Z tego względu przy porównywaniu towarów lub usług oznaczonych wspólnotowym znakiem wspólnym w rozumieniu art. 66 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009, składającym się z oznaczenia geograficznego, z towarami lub usługami oznaczonymi indywidualnym wspólnotowym znakiem towarowym nie jest w opinii wnoszącego odwołanie decydujące, czy rozpatrywane towary i usługi są podobne pod względem charakteru, przeznaczenia, końcowych odbiorców lub kanałów dystrybucji. Należy raczej zbadać, czy rozpatrywane towary i usługi mogą mieć to samo pochodzenie geograficzne.
6. Dokonywana przez wnoszącego odwołanie wykładnia art. 66 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 wynika z:
 - 1) wewnętrznej logiki rozporządzenia nr 207/2009, w szczególności okoliczności, że
 - i. art. 66 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 stanowi wyjątek w ramach rozporządzenia nr 207/2009, gdyż zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009 nie są rejestrowane znaki towarowe, które składają się wyłącznie z oznaczeń lub wskazówek mogących służyć w obrocie do oznaczania pochodzenia geograficznego towarów lub świadczenia usługi,
 - ii. zgodnie z art. 67 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 regulamin używania wspólnotowego znaku wspólnego składającego się z oznaczenia geograficznego musi umożliwiać *wszystkim* osobom, których towary lub usługi pochodzą z danego obszaru geograficznego, uzyskanie członkostwa w organizacji, która jest właścicielem znaku, i w rezultacie wspólnotowy znak wspólny składający się z oznaczenia geograficznego *nigdy* nie pozwala odróżnić towarów lub usług członków organizacji, która jest właścicielem znaku, od towarów lub usług innych przedsiębiorstw.
 - 2) wykładni tego przepisu w świetle rozporządzenia nr 1151/2012 ⁽²⁾ i w świetle porozumienia TRIPS, zgodnie z którą oznaczenia geograficzne powinny cieszyć się wysokim poziomem ochrony, a przedstawienie towaru, które w sposób wprowadzający odbiorców w błąd co do *pochodzenia geograficznego* tego towaru wskazuje lub sugeruje, że towar ten pochodzi z obszaru geograficznego innego niż rzeczywiste miejsce pochodzenia, powinno być zakazane.

7. Wnoszący odwołanie jest zdania, że właściwości ustalone przez Sąd w odniesieniu do DARJEELING można także przenieść na usługi takie jak doradztwo biznesowe i usługi telekomunikacji i są one w stanie zwiększyć atrakcyjność kwestionowanego znaku towarowego w tym względzie. Ponadto wnoszący odwołanie wskazuje, że Sąd nie przedstawił w wyroku uzasadnionych powodów, dla których właściwości kojarzone ze znakiem towarowym DARJEELING nie mogłyby zostać przypisane usługom z klas 35 i 38, co samo w sobie jest naruszeniem prawa.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych (Dz.U. L 343, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 2 października sprawie T-625/13, The Tea Board/Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 15 grudnia 2015 r. przez The Tea Board

(Sprawa C-674/15 P)

(2016/C 106/16)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: The Tea Board (przedstawiciel: M.C. Maier, A. Nordemann, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu z dnia 2 października 2015 r. w sprawie T-625/13 w zakresie, w jakim Sąd oddalił skargę w odniesieniu do następujących usług objętych zgłoszeniem znaku towarowego z klas 35 i 38:

Usługi doradztwa biznesowego w zakresie tworzenia i eksploatacji punktów sprzedaży detalicznej i central zakupów w zakresie sprzedaży detalicznej i reklamy; usługi w zakresie promocji sprzedaży (dla osób trzecich), reklamy, zarządzanie działalnością handlową, administrowanie działalnością handlową, reklama za pośrednictwem sieci komputerowej, rozpowszechnianie materiałów reklamowych (ulotki, prospekty, bezpłatne gazety, próbki), prenumerata gazet dla osób trzecich; informacja o działalności gospodarczej; organizacja wystaw i imprez w celach handlowych lub reklamowych, zarządzanie reklamą, wynajmowanie powierzchni reklamowej, reklama radiowa i telewizyjna, sponsorowanie reklam (klasa 35).

Telekomunikacja, przesyłanie informacji i obrazów wspomagane komputerowo, usługi przekazu telewizji interaktywnej w zakresie prezentacji produktów, komunikacja przez terminale komputerowe, łączność za pomocą światowych sieci komputerowych (usługi dotyczące transmisji), otwarta i zamknięta (klasa 38).

- w razie potrzeby odesłanie sprawy do Sądu;

- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Odwołanie ma na celu częściowe uchylenie wyroku Sądu w sprawie T-625/13 z dnia 2 października 2015 r. w zakresie, w jakim Sąd oddalił w nim skargę w odniesieniu do usług objętych zakwestionowanym znakiem towarowym z klas 35 i 38.
2. Odwołanie opiera się na dwóch zarzutach: na naruszeniu art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 ⁽¹⁾ oraz na naruszeniu art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009.

3. W opinii wnoszącego odwołanie podstawowa funkcja wspólnotowego znaku wspólnego w rozumieniu art. 66 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009, składającego się z oznaczenia, które służy oznaczeniu geograficznego pochodzenia objętych nim towarów, nie ma na celu wskazywania pochodzenia handlowego, lecz tylko gwarantowanie wspólnego pochodzenia towarów lub usług oferowanych i sprzedawanych pod tym znakiem towarowym, tzn. że towary pochodzą z przedsiębiorstwa mieszczącego się w regionie geograficznym przyjętym jako wspólnotowy znak wspólny i uprawnionego do używania wspólnotowego znaku wspólnego.
4. W rezultacie zdaniem wnoszącego odwołanie należy stwierdzić, że na mocy art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 pochodzenie geograficzne należy wziąć pod uwagę jako istotny czynnik albo przy ocenie podobieństwa rozpatrywanych towarów lub usług, albo przy dokonywaniu całościowej oceny prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd.
5. Z tego względu przy porównywaniu towarów lub usług oznaczonych wspólnotowym znakiem wspólnym w rozumieniu art. 66 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009, składającym się z oznaczenia geograficznego, z towarami lub usługami oznaczonymi indywidualnym wspólnotowym znakiem towarowym nie jest w opinii wnoszącego odwołanie decydujące, czy rozpatrywane towary i usługi są podobne pod względem charakteru, przeznaczenia, końcowych odbiorców lub kanałów dystrybucji. Należy raczej zbadać, czy rozpatrywane towary i usługi mogą mieć to samo pochodzenie geograficzne.
6. Dokonywana przez wnoszącego odwołanie wykładnia art. 66 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 wynika z:
 - 1) wewnętrznej logiki rozporządzenia nr 207/2009, w szczególności okoliczności, że
 - i. art. 66 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 stanowi wyjątek w ramach rozporządzenia nr 207/2009, gdyż zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009 nie są rejestrowane znaki towarowe, które składają się wyłącznie z oznaczeń lub wskazówek mogących służyć w obrocie do oznaczania pochodzenia geograficznego towarów lub świadczenia usługi,
 - ii. zgodnie z art. 67 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 regulamin używania wspólnotowego znaku wspólnego składającego się z oznaczenia geograficznego musi umożliwiać *wszystkim* osobom, których towary lub usługi pochodzą z danego obszaru geograficznego, uzyskanie członkostwa w organizacji, która jest właścicielem znaku, i w rezultacie wspólnotowy znak wspólny składający się z oznaczenia geograficznego *nigdy* nie pozwala odróżnić towarów lub usług członków organizacji, która jest właścicielem znaku, od towarów lub usług innych przedsiębiorstw.
 - 2) wykładni tego przepisu w świetle rozporządzenia nr 1151/2012⁽²⁾ i w świetle porozumienia TRIPS, zgodnie z którą oznaczenia geograficzne powinny cieszyć się wysokim poziomem ochrony, a przedstawienie towaru, które w sposób wprowadzający odbiorców w błąd co do *pochodzenia geograficznego* tego towaru wskazuje lub sugeruje, że towar ten pochodzi z obszaru geograficznego innego niż rzeczywiste miejsce pochodzenia, powinno być zakazane.
7. Wnoszący odwołanie jest zdania, że właściwości ustalone przez Sąd w odniesieniu do DARJEELING można także przenieść na usługi takie jak doradztwo biznesowe i usługi telekomunikacji i są one w stanie zwiększyć atrakcyjność kwestionowanego znaku towarowego w tym względzie. Ponadto wnoszący odwołanie wskazuje, że Sąd nie przedstawił w wyroku uzasadnionych powodów, dla których właściwości kojarzone ze znakiem towarowym DARJEELING nie mogłyby zostać przypisane usługom z klas 35 i 38, co samo w sobie jest naruszeniem prawa.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych (Dz.U. L 343, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 2 października sprawie T-626/13, The Tea Board/Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 15 grudnia 2015 r. przez The Tea Board

(Sprawa C-675/15 P)

(2016/C 106/17)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: The Tea Board (przedstawiciel: M.C. Maier, A. Nordemann, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu z dnia 2 października 2015 r. w sprawie T-626/13 w zakresie, w jakim Sąd oddalił skargę w odniesieniu do następujących usług objętych zgłoszeniem znaku towarowego z klas 35 i 38:

Usługi doradztwa biznesowego w zakresie tworzenia i eksploatacji punktów sprzedaży detalicznej i central zakupów w zakresie sprzedaży detalicznej i reklamy; usługi w zakresie promocji sprzedaży (dla osób trzecich), reklamy, zarządzanie działalnością handlową, administrowanie działalnością handlową, reklama za pośrednictwem sieci komputerowej, rozpowszechnianie materiałów reklamowych (ulotki, prospekty, bezpłatne gazety, próbki), prenumerata gazet dla osób trzecich; informacja o działalności gospodarczej; organizacja wystaw i imprez w celach handlowych lub reklamowych, zarządzanie reklamą, wynajmowanie powierzchni reklamowej, reklama radiowa i telewizyjna, sponsorowanie reklam (klasa 35).

Telekomunikacja, przesyłanie informacji i obrazów wspomagane komputerowo, usługi przekazu telewizji interaktywnej w zakresie prezentacji produktów, komunikacja przez terminale komputerowe, łączność za pomocą światowych sieci komputerowych (usługi dotyczące transmisji), otwarta i zamknięta (klasa 38).

- w razie potrzeby odesłanie sprawy do Sądu;

- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Odwołanie ma na celu częściowe uchylenie wyroku Sądu w sprawie T-626/13 z dnia 2 października 2015 r. w zakresie, w jakim Sąd oddalił w nim skargę w odniesieniu do usług objętych zakwestionowanym znakiem towarowym z klas 35 i 38.
2. Odwołanie opiera się na dwóch zarzutach: na naruszeniu art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 ⁽¹⁾ oraz na naruszeniu art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009.
3. W opinii wnoszącego odwołanie podstawowa funkcja wspólnotowego znaku wspólnego w rozumieniu art. 66 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009, składającego się z oznaczenia, które służy oznaczeniu geograficznego pochodzenia objętych nim towarów, nie ma na celu wskazywania pochodzenia handlowego, lecz tylko gwarantowanie wspólnego pochodzenia towarów lub usług oferowanych i sprzedawanych pod tym znakiem towarowym, tzn. że towary pochodzą z przedsiębiorstwa mieszczącego się w regionie geograficznym przyjętym jako wspólnotowy znak wspólny i uprawnionego do używania wspólnotowego znaku wspólnego.

4. W rezultacie zdaniem wnoszącego odwołanie należy stwierdzić, że na mocy art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 pochodzenie geograficzne należy wziąć pod uwagę jako istotny czynnik albo przy ocenie podobieństwa rozpatrywanych towarów lub usług, albo przy dokonywaniu całościowej oceny prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd.
5. Z tego względu przy porównywaniu towarów lub usług oznaczonych wspólnotowym znakiem wspólnym w rozumieniu art. 66 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009, składającym się z oznaczenia geograficznego, z towarami lub usługami oznaczonymi indywidualnym wspólnotowym znakiem towarowym nie jest w opinii wnoszącego odwołanie decydujące, czy rozpatrywane towary i usługi są podobne pod względem charakteru, przeznaczenia, końcowych odbiorców lub kanałów dystrybucji. Należy raczej zbadać, czy rozpatrywane towary i usługi mogą mieć to samo pochodzenie geograficzne.
6. Dokonywana przez wnoszącego odwołanie wykładnia art. 66 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 wynika z:
- 1) wewnętrznej logiki rozporządzenia nr 207/2009, w szczególności okoliczności, że
 - i. art. 66 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 stanowi wyjątek w ramach rozporządzenia nr 207/2009, gdyż zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009 nie są rejestrowane znaki towarowe, które składają się wyłącznie z oznaczeń lub wskazówek mogących służyć w obrocie do oznaczania pochodzenia geograficznego towarów lub świadczenia usługi,
 - ii. zgodnie z art. 67 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 regulamin używania wspólnotowego znaku wspólnego składającego się z oznaczenia geograficznego musi umożliwiać *wszystkim* osobom, których towary lub usługi pochodzą z danego obszaru geograficznego, uzyskanie członkostwa w organizacji, która jest właścicielem znaku, i w rezultacie wspólnotowy znak wspólny składający się z oznaczenia geograficznego *nigdy* nie pozwala odróżnić towarów lub usług członków organizacji, która jest właścicielem znaku, od towarów lub usług innych przedsiębiorstw.
 - 2) wykładni tego przepisu w świetle rozporządzenia nr 1151/2012 ⁽²⁾ i w świetle porozumienia TRIPS, zgodnie z którą oznaczenia geograficzne powinny cieszyć się wysokim poziomem ochrony, a przedstawienie towaru, które w sposób wprowadzający odbiorców w błąd co do *pochodzenia geograficznego* tego towaru wskazuje lub sugeruje, że towar ten pochodzi z obszaru geograficznego innego niż rzeczywiste miejsce pochodzenia, powinno być zakazane.
7. Wnoszący odwołanie jest zdania, że właściwości ustalone przez Sąd w odniesieniu do DARJEELING można także przenieść na usługi takie jak doradztwo biznesowe i usługi telekomunikacji i są one w stanie zwiększyć atrakcyjność kwestionowanego znaku towarowego w tym względzie. Ponadto wnoszący odwołanie wskazuje, że Sąd nie przedstawił w wyroku uzasadnionych powodów, dla których właściwości kojarzone ze znakiem towarowym DARJEELING nie mogłyby zostać przypisane usługom z klas 35 i 38, co samo w sobie jest naruszeniem prawa.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych (Dz.U. L 343, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 2 października sprawie T-627/13, The Tea Board/Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 15 grudnia 2015 r. przez The Tea Board

(Sprawa C-676/15 P)

(2016/C 106/18)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: The Tea Board (przedstawiciel: M.C. Maier, A. Nordemann, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu z dnia 2 października 2015 r. w sprawie T-627/13 w zakresie, w jakim Sąd oddalił skargę w odniesieniu do następujących usług objętych zgłoszeniem znaku towarowego z klas 35 i 38:

Usługi doradztwa biznesowego w zakresie tworzenia i eksploatacji punktów sprzedaży detalicznej i central zakupów w zakresie sprzedaży detalicznej i reklamy; usługi w zakresie promocji sprzedaży (dla osób trzecich), reklamy, zarządzanie działalnością handlową, administrowanie działalnością handlową, reklama za pośrednictwem sieci komputerowej, rozpowszechnianie materiałów reklamowych (ulotki, prospekty, bezpłatne gazety, próbki), prenumerata gazet dla osób trzecich; informacja o działalności gospodarczej; organizacja wystaw i imprez w celach handlowych lub reklamowych, zarządzanie reklamą, wynajmowanie powierzchni reklamowej, reklama radiowa i telewizyjna, sponsorowanie reklam (klasa 35).

Telekomunikacja, przesyłanie informacji i obrazów wspomagane komputerowo, usługi przekazu telewizji interaktywnej w zakresie prezentacji produktów, komunikacja przez terminale komputerowe, łączność za pomocą światowych sieci komputerowych (usługi dotyczące transmisji), otwarta i zamknięta (klasa 38).

- w razie potrzeby odesłanie sprawy do Sądu;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Odwołanie ma na celu częściowe uchylenie wyroku Sądu w sprawie T-627/13 z dnia 2 października 2015 r. w zakresie, w jakim Sąd oddalił w nim skargę w odniesieniu do usług objętych zakwestionowanym znakiem towarowym z klas 35 i 38.
2. Odwołanie opiera się na dwóch zarzutach: na naruszeniu art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009⁽¹⁾ oraz na naruszeniu art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009.
3. W opinii wnoszącego odwołanie podstawowa funkcja wspólnotowego znaku wspólnego w rozumieniu art. 66 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009, składającego się z oznaczenia, które służy oznaczeniu geograficznego pochodzenia objętych nim towarów, nie ma na celu wskazywania pochodzenia handlowego, lecz tylko gwarantowanie wspólnego pochodzenia towarów lub usług oferowanych i sprzedawanych pod tym znakiem towarowym, tzn. że towary pochodzą z przedsiębiorstwa mieszczącego się w regionie geograficznym przyjętym jako wspólnotowy znak wspólny i uprawnione do używania wspólnotowego znaku wspólnego.
4. W rezultacie zdaniem wnoszącego odwołanie należy stwierdzić, że na mocy art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 pochodzenie geograficzne należy wziąć pod uwagę jako istotny czynnik albo przy ocenie podobieństwa rozpatrywanych towarów lub usług, albo przy dokonywaniu całościowej oceny prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd.
5. Z tego względu przy porównywaniu towarów lub usług oznaczonych wspólnotowym znakiem wspólnym w rozumieniu art. 66 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009, składającym się z oznaczenia geograficznego, z towarami lub usługami oznaczonymi indywidualnym wspólnotowym znakiem towarowym nie jest w opinii wnoszącego odwołanie decydujące, czy rozpatrywane towary i usługi są podobne pod względem charakteru, przeznaczenia, końcowych odbiorców lub kanałów dystrybucji. Należy raczej zbadać, czy rozpatrywane towary i usługi mogą mieć to samo pochodzenie geograficzne.

6. Dokonywana przez wnoszącego odwołanie wykładnia art. 66 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 wynika z:

- 1) wewnętrznej logiki rozporządzenia nr 207/2009, w szczególności okoliczności, że
 - i. art. 66 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 stanowi wyjątek w ramach rozporządzenia nr 207/2009, gdyż zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009 nie są rejestrowane znaki towarowe, które składają się wyłącznie z oznaczeń lub wskazówek mogących służyć w obrocie do oznaczania pochodzenia geograficznego towarów lub świadczenia usługi,
 - ii. zgodnie z art. 67 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 regulamin używania wspólnotowego znaku wspólnego składającego się z oznaczenia geograficznego musi umożliwiać *wszystkim* osobom, których towary lub usługi pochodzą z danego obszaru geograficznego, uzyskanie członkostwa w organizacji, która jest właścicielem znaku, i w rezultacie wspólnotowy znak wspólny składający się z oznaczenia geograficznego *nigdy* nie pozwala odróżnić towarów lub usług członków organizacji, która jest właścicielem znaku, od towarów lub usług innych przedsiębiorstw.
- 2) wykładni tego przepisu w świetle rozporządzenia nr 1151/2012 ⁽²⁾ i w świetle porozumienia TRIPS, zgodnie z którą oznaczenia geograficzne powinny cieszyć się wysokim poziomem ochrony, a przedstawienie towaru, które w sposób wprowadzający odbiorców w błąd co do *pochodzenia geograficznego* tego towaru wskazuje lub sugeruje, że towar ten pochodzi z obszaru geograficznego innego niż rzeczywiste miejsce pochodzenia, powinno być zakazane.

7. Wnoszący odwołanie jest zdania, że właściwości ustalone przez Sąd w odniesieniu do DARJEELING można także przenieść na usługi takie jak doradztwo biznesowe i usługi telekomunikacji i są one w stanie zwiększyć atrakcyjność kwestionowanego znaku towarowego w tym względzie. Ponadto wnoszący odwołanie wskazuje, że Sąd nie przedstawił w wyroku uzasadnionych powodów, dla których właściwości kojarzone ze znakiem towarowym DARJEELING nie mogłyby zostać przypisane usługom z klas 35 i 38, co samo w sobie jest naruszeniem prawa.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych (Dz.U. L 343, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy)
w dniu 16 grudnia 2015 r. – Mohammad Zadeh Khorassani/Kathrin Pflanz**

(Sprawa C-678/15)

(2016/C 106/19)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Mohammad Zadeh Khorassani

Strona pozwana: Kathrin Pflanz

Pytanie prejudycjalne

Czy przyjęcie i przekazanie zlecenia, którego przedmiotem jest zarządzanie portfelem (art. 4 ust. 1 pkt 9 MiFID) ⁽¹⁾, jest usługą inwestycyjną w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 2 zdanie pierwsze MiFID w związku z sekcją A pkt 1 załącznika I do MiFID?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych, zmieniająca dyrektywy Rady 85/611/EWG i 93/6/EWG i dyrektywę 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylająca dyrektywę Rady 93/22/EWG (Dz.U. L 145, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Litwa) w dniu 21 grudnia 2015 r. – Agnieška Anisimovienė i in.

(Sprawa C-688/15)

(2016/C 106/20)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca apelację: Agnieška Anisimovienė i in.

Druga strona postępowania: AB bankas „Snoras” w likwidacji; VĮ „Indėlių ir investicijų draudimas”; AB „Šiaulių bankas”, następcą prawną AB bankas „FINASTA”

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dyrektywę w sprawie depozytów⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że mogą zostać uznane za depozyt zgodnie z tą dyrektywą środki, którymi obciążono rachunki osób, za ich zgodą, albo środki przekazane albo wpłacone przez te osoby na rachunek otwarty w imieniu instytucji kredytowej w innej instytucji kredytowej?
- 2) Czy art. 7 ust. 1 i 8 ust. 3 dyrektywy w sprawie depozytów, rozpatrywane łącznie, należy rozumieć w ten sposób, że wypłaty z tytułu ubezpieczenia depozytu do kwoty określonej w art. 7 ust. 1 należy dokonać na rzecz każdej osoby, której roszczenie można wykazać przed dniem, w którym dokonano ustalenia określonego w art. 1 ust. 3 lit. ppkt (i), (ii) dyrektywy w sprawie depozytów albo w którym wydano decyzję określoną tym artykułem?
- 3) Czy do celów dyrektywy w sprawie depozytów definicja „normalnej operacji bankowej” jest istotna dla dokonania wykładni pojęcia depozytu jako należności pochodzącej z operacji bankowych? Czy definicję tą należy także uwzględnić przy dokonywaniu wykładni pojęcia depozytu zawartego w przepisach prawa krajowego, na mocy których transponowano dyrektywę w sprawie depozytów?
- 4) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie trzecie, jak należy rozumieć i interpretować pojęcie normalnej operacji bankowej użyte w art. 1 ust. 1 dyrektywy w sprawie depozytów:
 - a) jakie operacje bankowe należy uznać za normalne albo na podstawie jakich kryteriów należy ustalić, czy konkretna operacja bankowa jest normalna?
 - b) czy pojęcie normalnej operacji bankowej należy ocenić mając na względzie cel dokonanych operacji bankowych, czy też strony między którymi takie operacje bankowe są przeprowadzane?
 - c) czy użyte w dyrektywie w sprawie depozytów pojęcie depozytu, oznaczające należność pochodzącą z normalnych operacji bankowych, należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ono jedynie wypadki, w których wszystkie operacje skutkujące powstaniem takiej należności uważa się za normalne?
- 5) W wypadku gdy środki nie są objęte definicją depozytu zawartą w dyrektywie w sprawie depozytów, lecz państwo członkowskie zdecydowało się transponować dyrektywę w sprawie depozytów oraz dyrektywę w sprawie inwestorów⁽²⁾ do prawa krajowego w taki sposób, że środki, z tytułu których deponentowi przysługują roszczenia wynikające z obowiązku instytucji kredytowej do świadczenia usług inwestycyjnych uważa się również za depozyt – czy zabezpieczenie depozytów można zastosować jedynie po ustaleniu, że w konkretnym przypadku instytucja kredytowa działała jako przedsiębiorstwo inwestycyjne, a środki były jej przekazywane w celu dokonania operacji inwestycyjnych/działania inwestycyjnych w rozumieniu dyrektywy w sprawie inwestorów i dyrektywy MiFID⁽³⁾?

⁽¹⁾ Dyrektywa 94/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 1994 r. w sprawie systemów gwarancji depozytów (Dz. U. 1994 L 135, s. 5).

⁽²⁾ Dyrektywa 97/9/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 marca 1997 r. w sprawie systemów rekompensat dla inwestorów (Dz. U. 1997 L 84, s. 22).

⁽³⁾ Dyrektywa 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych zmieniająca dyrektywę Rady 85/611/EWG i 93/6/EWG i dyrektywę 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylająca dyrektywę Rady 93/22/EWG (Dz.U. 2004 L 145, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 7 października 2015 r. w sprawie T-689/13, Bilbaína de Alquitranes i in./Komisja Europejska wniesione w dniu 17 grudnia 2015 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-691/15 P)

(2016/C 106/21)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. J. Loewenthal, K. Talabér-Ritz, pełnomocnicy)

Pozostałe strony postępowania: Bilbaína de Alquitranes, SA, Deza, a.s., Industrial Química del Nalón, SA, Koppers Denmark A/S, Koppers UK Ltd, Koppers Netherlands BV, Rütgers basic aromatics GmbH, Rütgers Belgium NV, Rütgers Poland Sp. z o.o., Bawtry Carbon International Ltd, Grupo Ferroatlántica, SA, SGL Carbon GmbH, SGL Carbon GmbH, SGL Carbon, SGL Carbon, SA, SGL Carbon Polska S.A., ThyssenKrupp Steel Europe AG, Tokai erftcarbon GmbH, European Chemicals Agency (ECHA), GrafTech Iberica, SL

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu (piątej izby) z dnia 7 października 2015 r. w sprawie T-689/13 Bilbaína de Alquitranes i in./Komisja EU:T:2015:767;
- skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd oraz
- orzeczenie, że rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów postępowania nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

W zaskarżonym wyroku Sąd stwierdził nieważność w części rozporządzenia Komisji (WE) nr 944/2013⁽¹⁾ z dnia 2 października 2013 r. dostosowującego do postępu naukowo-technicznego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1272/2008 w sprawie klasyfikacji, oznakowania i pakowania substancji i mieszanin.

Komisja podniosła trzy zarzuty na poparcie odwołania od zaskarżonego wyroku.

Po pierwsze Komisja podniosła, że Sąd naruszył obowiązek uzasadnienia wynikający z art. 36 i art. 53 ust. 1 Statutu Trybunału Sprawiedliwości. W zaskarżonym wyroku Sąd stwierdził, że Komisja dopuściła się oczywistego błędu w ocenie w związku z tym, że klasyfikując substancję pak, smołę węglową wysokotemperaturową (CTPHT) w oparciu o jej składniki dla celów określenia zagrożenia przy użyciu metody podsumowującej, naruszyła obowiązek uwzględnienia wszystkich istotnych czynników i okoliczności, by należycie ocenić proporcje, w których owe składniki są zawarte w CTPHT i ich chemicznych skutków, w szczególności niskiej rozpuszczalności CTPHT rozpatrywanego jako całość. Jednakże, z zaskarżonego wyroku nie wynika w sposób jasny, czy Sąd stwierdził nieważność w części rozpatrywanego rozporządzenia z powyżej wskazanego względu w związku z tym, że Komisja dopuściła się błędu stosując metodę podsumowującą dla celów klasyfikacji, a powinna była zastosować inną metodę klasyfikacji, czy też w związku z tym, że Komisja błędnie zastosowała metodę podsumowującą.

Po drugie Komisja podnosi, że Sąd naruszył rozporządzenie nr 944/2013 stwierdzając, że Komisja dopuściła się oczywistego błędu w ocenie przyjmując kwestionowaną klasyfikację bez uwzględnienia rozpuszczalności substancji rozpatrywanej jako całość. Pierwsza część tego zarzutu jest oparta na założeniu, że Sąd stwierdził nieważność rozporządzenia w części, ponieważ uznał, że Komisja dopuściła się błędu stosując metodę podsumowującą dla celów klasyfikacji CTPHT jako niebezpiecznych dla środowiska wodnego, w którym to przypadku Sąd naruszył rozporządzenie nr 944/2013, jako że dostępne dane kontrolne dotyczące CTPHT zostały uznane za nieodpowiednie, by sklasyfikować omawianą substancję bezpośrednio w ramach rozporządzenia nr 944/2013. Mając na uwadze powyższe oraz fakt, że nie mogły zostać zastosowane zasady pomostowe Komisja była zobowiązana to zastosowania w niniejszej sprawie metody podsumowującej. Druga część zarzutu odwołania jest oparta na założeniu, że Sąd stwierdził nieważność omawianego rozporządzenia w części, ponieważ uznał, że Komisja błędnie zastosowała metodę podsumowującą, w którym to przypadku Sąd naruszył rozporządzenie nr 944/2013, jako że nie wymaga ono przy stosowaniu tej metody uwzględnienia rozpuszczalności substancji rozpatrywanej jako całość.

Po trzecie Komisja uważa, że Sąd naruszył prawo Unii wykraczając poza granice przysługującego mu zakresu kontroli legalności zaskarżonego rozporządzenia i przeinaczając dowody, na podstawie których przyjęto omawiane rozporządzenie.

⁽¹⁾ Dz.U. L 261, s. 5.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy)
w dniu 21 grudnia 2015 r. – Security Service Srl/Ministero dell'Interno i in.**

(Sprawa C-692/15)

(2016/C 106/22)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Security Service Srl

Strona pozwana: Ministero dell'Interno, Questura di Napoli, Questura di Roma

Pytania prejudycjalne

1) [Czy wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej Komisja/Włochy, C-465/2005, EU:C:2007:781, w którym Trybunał] orzekł, że państwo włoskie naruszyło zasady, o których mowa w art. 43 i 49 Traktatu WE (swoboda przedsiębiorczości i świadczenia usług) stanowiąc, że:

- (a) działalność pracownika ochrony może być wykonywana tylko po złożeniu przyrzeczenia lojalności Republice Włoskiej;
- (b) działalność w zakresie prywatnych usług ochrony może być wykonywana przez usługodawców mających siedzibę w innym państwie członkowskim wyłącznie po uzyskaniu ograniczonego terytorialnie zezwolenia prefekta, bez uwzględnienia obowiązków, którym usługodawcy ci podlegają już w państwie członkowskim pochodzenia;
- (c) ważność tego zezwolenia ogranicza się do określonego terytorium, a jego wydanie uzależnione jest od liczby i wielkości prywatnych agencji ochrony działających już na tym terytorium;
- (d) prywatne agencje ochrony obowiązane są dysponować miejscem prowadzenia działalności w każdej prowincji, w której wykonują swoją działalność;
- (e) członkowie personelu tych agencji powinni posiadać indywidualne zezwolenia na prowadzenie działalności w zakresie ochrony, bez uwzględnienia kontroli i weryfikacji już dokonanych w państwie członkowskim pochodzenia;
- (g) w celu uzyskania zezwolenia prywatne agencje ochrony powinny zatrudniać minimalną/maksymalną liczbę osób;
- (h) przedsiębiorstwa, o których mowa, obowiązane są złożyć kaucję w kasie depozytowej;
- (i) ceny prywatnych usług w zakresie ochrony ustalane są w zezwoleniu prefekta w ramach z góry określonych limitów [.]

[może] sam w sobie wykluczać uprawnienia prowincjonalnego organu bezpieczeństwa publicznego (prefekta policji) do ustanowienia w zakresie usług takich wymogów jak te zaskarżone[, które] czynią obowiązkowym zaangażowanie minimalnej liczby funkcjonariuszy (dwóch) w ramach działań odnoszących się do określonych usług?

2) Niezależnie od faktu, czy chodzi tu o nową kwestię [...], czy [...] wykazuje [ona] analogię mogącą prowadzić do takiego samego rozwiązania w świetle cytowanych art. 43 i 49 Traktatu WE?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy)
w dniu 21 grudnia 2015 r. – Il Camaleonte Srl/Questore di Napoli, Ministero dell'Interno**

(Sprawa C-693/15)

(2016/C 106/23)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Il Camaleonte Srl

Strona pozwana: Questore di Napoli, Ministero dell'Interno

Pytania prejudycjalne

1) [Czy wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej Komisja/Włochy, C-465/2005, EU:C:2007:781, w którym Trybunał] orzekł, że państwo włoskie naruszyło zasady, o których mowa w art. 43 i 49 Traktatu WE (swoboda przedsiębiorczości i świadczenia usług) stanowiąc, że:

- (a) działalność pracownika ochrony może być wykonywana tylko po złożeniu przyrzeczenia lojalności Republice Włoskiej;
- (b) działalność w zakresie prywatnych usług ochrony może być wykonywana przez usługodawców mających siedzibę w innym państwie członkowskim wyłącznie po uzyskaniu ograniczonego terytorialnie zezwolenia prefekta, bez uwzględnienia obowiązków, którym usługodawcy ci podlegają już w państwie członkowskim pochodzenia;
- (c) ważność tego zezwolenia ogranicza się do określonego terytorium, a jego wydanie uzależnione jest od liczby i wielkości prywatnych agencji ochrony działających już na tym terytorium;
- (d) prywatne agencje ochrony obowiązane są dysponować miejscem prowadzenia działalności w każdej prowincji, w której wykonują swoją działalność;
- (e) członkowie personelu tych agencji powinni posiadać indywidualne zezwolenia na prowadzenie działalności w zakresie ochrony, bez uwzględnienia kontroli i weryfikacji już dokonanych w państwie członkowskim pochodzenia;
- (g) w celu uzyskania zezwolenia prywatne agencje ochrony powinny zatrudniać minimalną/maksymalną liczbę osób;
- (h) przedsiębiorstwa, o których mowa, obowiązane są złożyć kaucję w kasie depozytowej;
- (i) ceny prywatnych usług w zakresie ochrony ustalone są w zezwoleniu prefekta w ramach z góry określonych limitów [.]

[może] sam w sobie wykluczać uprawnienia prowincjonalnego organu bezpieczeństwa publicznego (prefekta policji) do ustanowienia w zakresie usług takich wymogów jak te zaskarżone[, które] czynią obowiązkowym zaangażowanie minimalnej liczby funkcjonariuszy (dwóch) w ramach działań odnoszących się do określonych usług?

2) Niezależnie od faktu, czy chodzi tu o nową kwestię [...], czy [...] wykazuje [ona] analogię mogącą prowadzić do takiego samego rozwiązania w świetle cytowanych art. 43 i 49 Traktatu WE?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy)
w dniu 21 grudnia 2015 r. – Vigilanza Privata Turrus Srl/Questore di Napoli**

(Sprawa C-694/15)

(2016/C 106/24)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Vigilanza Privata Turrus Srl

Strona pozwana: Questore di Napoli

Pytania prejudycjalne

1) [Czy wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej Komisja/Włochy, C-465/2005, EU:C:2007:781, w którym Trybunał] orzekł, że państwo włoskie naruszyło zasady, o których mowa w art. 43 i 49 Traktatu WE (swoboda przedsiębiorczości i świadczenia usług) stanowiąc, że:

- (a) działalność pracownika ochrony może być wykonywana tylko po złożeniu przyrzeczenia lojalności Republice Włoskiej;
- (b) działalność w zakresie prywatnych usług ochrony może być wykonywana przez usługodawców mających siedzibę w innym państwie członkowskim wyłącznie po uzyskaniu ograniczonego terytorialnie zezwolenia prefekta, bez uwzględnienia obowiązków, którym usługodawcy ci podlegają już w państwie członkowskim pochodzenia;
- (c) ważność tego zezwolenia ogranicza się do określonego terytorium, a jego wydanie uzależnione jest od liczby i wielkości prywatnych agencji ochrony działających już na tym terytorium;
- (d) prywatne agencje ochrony obowiązane są dysponować miejscem prowadzenia działalności w każdej prowincji, w której wykonują swoją działalność;
- (e) członkowie personelu tych agencji powinni posiadać indywidualne zezwolenia na prowadzenie działalności w zakresie ochrony, bez uwzględnienia kontroli i weryfikacji już dokonanych w państwie członkowskim pochodzenia;
- (g) w celu uzyskania zezwolenia prywatne agencje ochrony powinny zatrudniać minimalną/maksymalną liczbę osób;
- (h) przedsiębiorstwa, o których mowa, obowiązane są złożyć kaucję w kasie depozytowej;
- (i) ceny prywatnych usług w zakresie ochrony ustalone są w zezwoleniu prefekta w ramach z góry określonych limitów [.]

[może] sam w sobie wykluczać uprawnienia prowincjonalnego organu bezpieczeństwa publicznego (prefekta policji) do ustanowienia w zakresie usług takich wymogów jak te zaskarżone[, które] czynią obowiązkowym zaangażowanie minimalnej liczby funkcjonariuszy (dwóch) w ramach działań odnoszących się do określonych usług?

2) Niezależnie od faktu, czy chodzi tu o nową kwestię [...], czy [...] wykazuje [ona] analogię mogącą prowadzić do takiego samego rozwiązania w świetle cytowanych art. 43 i 49 Traktatu WE?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Piemonte (Włochy) w dniu 28 grudnia 2015 r. – MB Srl/Società Metropolitana Acque Torino (SMAT)

(Sprawa C-697/15)

(2016/C 106/25)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per il Piemonte.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca/powodowa/wnosząca odwołanie: MB Srl.

Strona pozwana, Druga strona postępowania: Società Metropolitana Acque Torino (SMAT).

Pytania prejudycjalne

Czy wspólnotowe zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań i pewności prawa, w związku z zasadami swobody przepływu towarów, swobody przedsiębiorczości oraz swobody świadczenia usług, które zostały ustanowione w Traktacie o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), a także zasady, które z niego się wywodzą, takie jak równe traktowanie, niedyskryminacja, wzajemne uznawanie, proporcjonalność i przejrzystość, wskazane (ostatnio) w dyrektywie nr 2014/24/UE⁽¹⁾, stoją na przeszkodzie uregulowaniom prawa krajowego, takim jak uregulowania włoskie wywodzące się z postanowień art. 87 ust. 4 w związku z art. 86 ust. 3 bis dekretu ustawodawczego nr 163 z 2006 r. w związku z art. 26 ust. 6 dekretu ustawodawczego nr 81 z 2008 r., tak jak są one interpretowane w celu zapewnienia jednolitej wykładni, na mocy art. 99 kodeksu postępowania administracyjnego, w wyrokach pełnego składu Consiglio di Stato nr 3 i nr 9 z 2015 r., zgodnie z którymi brak oddzielnego wskazania kosztów bezpieczeństwa korporacyjnego w ofertach gospodarczych w procedurze udzielenia zamówienia na roboty budowlane powoduje w każdym wypadku wykluczenie spółki będącej oferentem, także w sytuacji gdy obowiązek oddzielnego wskazania nie został przewidziany ani w prawie przetargowym, ani w załączonym formularzu do wypełnienia w celu złożenia oferty, również bez względu na okoliczność, że z zasadniczego punktu widzenia oferta uwzględnia minimalne koszty bezpieczeństwa korporacyjnego?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylająca dyrektywę 2004/18/WE (Dz.U. L 94, s. 65).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja) w dniu 6 stycznia 2016 r. – Holcim France SAS, wstępująca w prawa spółki Euro Stockage, Enka SA/Ministre des finances et des comptes publics

(Sprawa C-6/16)

(2016/C 106/26)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strony skarżące: Holcim France SAS, wstępująca w prawa spółki Euro Stockage, Enka SA

Strona pozwana: Ministre des finances et des comptes publics

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w przypadku gdy przepisy krajowe państwa członkowskiego stosują w prawie krajowym uprawnienie wskazane w art. 1 ust. 2 dyrektywy 90/435/EWG z dnia 23 lipca 1990 r. ⁽¹⁾, możliwe jest przeprowadzenie kontroli aktów lub porozumień podjętych w ramach wprowadzania w życie tego uprawnienia w świetle prawa pierwotnego Unii Europejskiej?
- 2) Czy przepisy art. 1 ust. 2 wspomnianej wyżej dyrektywy, które przyznają państwom członkowskim szeroki margines uznania przy określaniu przepisów „mających na celu zapobieganie oszustwom i nadużyciom”, należy interpretować w ten sposób, że uniemożliwiają one ustanowienie przez państwo członkowskie mechanizmu mającego na celu wykluczenie możliwości zwolnienia dywidend wypłacanych osobie prawnej kontrolowanej bezpośrednio lub pośrednio przez jednego lub więcej rezydentów państw niebędących członkami Unii, chyba że ta osoba prawna udowodni, że głównym lub jednym z głównych celów łańcucha udziałów nie było korzystanie z tego zwolnienia?
- 3) a) W przypadku gdyby należało również ocenić w świetle postanowień traktatu zgodność z prawem Unii wspomnianego powyżej mechanizmu „zwalczania nadużyć”, czy należy zbadać tę zgodność z prawem Unii, uwzględniając przedmiot rozpatrywanych przepisów, w świetle postanowień art. 43 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, obecnie art. 49 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, chociaż spółka otrzymująca wypłatę dywidend w wyniku łańcucha udziałów, którego jednym z głównych celów jest skorzystanie ze zwolnienia z podatku, jest kontrolowana bezpośrednio lub pośrednio przez jednego lub kilku rezydentów państw trzecich, którzy to nie mogą powołać się na swobodę przedsiębiorczości?

b) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na powyższe pytanie, czy tę zgodność należy zbadać w świetle postanowień art. 56 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, obecnie art. 63 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej?
- 4) Czy wyżej wymienione postanowienia należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one przepisom krajowym wykluczającym zwolnienie z opodatkowania podatkiem u źródła dywidend wypłacanych przez spółkę państwa członkowskiego spółce z siedzibą w innym państwie członkowskim, jeśli dywidendy te stanowią zysk osoby prawnej kontrolowanej bezpośrednio lub pośrednio przez jednego lub kilku rezydentów państw niebędących członkami Unii Europejskiej, chyba że zainteresowana osoba prawna wykaże, iż korzystanie ze zwolnienia nie jest głównym lub jednym z głównych celów wspomnianego łańcucha udziałów?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 90/435/EWG z dnia 23 lipca 1990 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania stosowanego w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych państw członkowskich (Dz.U. L 225, s. 6).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja)
w dniu 11 stycznia 2016 r. – Spółka Euro Park Service, wstępująca w prawa i obowiązki spółki
Cairnbulg Nanteuil/Ministre des finances et des comptes publics**

(Sprawa C-14/16)

(2016/C 106/27)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Spółka Euro Park Service, wstępująca w prawa i obowiązki spółki Cairnbulg Nanteuil

Strona pozwana: Ministre des finances et des comptes publics

Pytania prejudycjalne

- 1) W przypadku gdy krajowy ustawodawca państwa członkowskiego korzysta w prawie krajowym z uprawnienia przewidzianego w art. 11 ust. 1 dyrektywy Rady 90/434/EWG z dnia 23 lipca 1990 r., ze zmianami, w sprawie wspólnego systemu opodatkowania mającego zastosowanie w przypadku łączenia, podziałów, wnoszenia aktywów i wymiany udziałów, dotyczących spółek różnych państw członkowskich⁽¹⁾, czy w świetle prawa pierwotnego Unii Europejskiej można dokonać kontroli aktów podjętych w celu wykonania tego uprawnienia?
- 2) W przypadku pozytywnej odpowiedzi na pytanie pierwsze – czy postanowienia art. 43 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, obecnie art. 49 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, należy interpretować w ten sposób, iż stoją one na przeszkodzie temu, aby w celu przeciwdziałania uchylaniu się od opodatkowania lub unikaniu płacenia podatków ustawodawca krajowy uzależnił korzystanie ze wspólnego systemu opodatkowania mającego zastosowanie do połączeń i podobnych operacji od procedury uprzedniego zatwierdzenia jedynie w stosunku do wkładów wniesionych do zagranicznych osób prawnych, z wyłączeniem wkładów wniesionych do osób prawnych prawa krajowego?

⁽¹⁾ Dz.U. L 225, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 28 października 2015 r. w sprawie T-134/11, Al-Bashir Mohammed Al-Faqih, Ghunia Abdrabbah, Taher Nasuf, Sanabel Relief Agency Ltd/ Komisja Europejska, wniesione w dniu 13 stycznia 2016 r. przez Al-Bashira Mohammeda Al-Faqiha, Ghunię Abdrabbaha, Tahera Nasufa, Sanabel Relief Agency Ltd

(Sprawa C-19/16 P)

(2016/C 106/28)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Al-Bashir Mohammed Al-Faqih, Ghunia Abdrabbah, Taher Nasuf, Sanabel Relief Agency Ltd (przedstawiciele: N. Garcia-Lora, Solicitor, E. Grieves, Barrister)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Rada Unii Europejskiej, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

Żądania wnoszące odwołanie

Wnoszący odwołanie wnoszą do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku z dnia 28 października 2015 r.;
- zastąpienie zaskarżonego wyroku wyrokiem Trybunału i stwierdzenie nieważności zaskarżonych aktów;
- nakazanie Komisji, Radzie i Zjednoczonemu Królestwu pokrycie kosztów poniesionych w postępowaniu przed Sądem i przed Trybunałem Sprawiedliwości.

Zarzuty i główne argumenty

W odwołaniu podniesiono cztery zarzuty.

W zarzucie pierwszym zakwestionowano stwierdzenie Sądu, że zastrzeżenia względem merytorycznej decyzji o umieszczeniu w wykazie nazwisk trzech pierwszych skarżących nie zostały odpowiednio podniesione przed Sądem. Sąd nie określił prawidłowo żądania czwartego jako podważenia przeprowadzonej przez Komisję oceny okoliczności faktycznych. Sąd nie uwzględnił uwag skarżących, które powinny być zostać wzięte pod uwagę, ponieważ a) Sąd zwrócił się o ich przedłożenie, b) zostały one przedłożone zanim strona pozwana przedstawiła odpowiedź na skargę oraz c) skarżący wielokrotnie wskazywali, że chcą podważyć ocenę okoliczności faktycznych. Podejście Sądu było niespójne z wyrokiem z dnia 14 kwietnia 2015 r. w sprawie T-527/09 Ayadi/Komisja.

W zarzucie drugim podważono wyrok Sądu z tego względu, że nie uwzględniła on wyroku Kadi II. Sąd nie określił w sposób niezależny, czy twierdzenia zwarte w uzasadnieniu były zasadne, czy też nie.

W zarzucie trzecim podważono stwierdzenie Sądu, że Komisja przeprowadziła staranną i niezależną analizę uzasadnienia umieszczenia w wykazie. Stwierdzenie Sądu, że Komisja przeprowadziła taką analizę, było nieuzasadnione w świetle okoliczności faktycznych sprawy oraz poprzednich orzeczeń wydanych w podobnych sprawach.

W zarzucie czwartym zakwestionowano stwierdzenie Sądu, że Sanabel nie ma zdolności sądowej, i podniesiono, że Sąd dokonał błędnej wykładni prawa. Zdolność sądowa Sanabel nie jest uzależniona od tego, czy posiada ona taką zdolność na podstawie prawa krajowego, lecz od tego, czy można uznać, że posiada ona zdolność sądową.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez First-tier Tribunal (Tax Chamber) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 25 stycznia 2016 r. – Compass Contract Services Limited/Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs

(Sprawa C-38/16)

(2016/C 106/29)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

First-tier Tribunal (Tax Chamber)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Compass Contract Services Limited

Strona przeciwna: Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy odmienne traktowanie przez Zjednoczone Królestwo wniosków Fleming o zwrot nadpłaty z tytułu podatku należnego (dla okresów kończących się przed dniem 4 grudnia 1996 r.) oraz wniosków Fleming o zwrot nadpłaty z tytułu podatku naliczonego (dla okresów kończących się przed dniem 1 maja 1997 r. – tj. późniejszych niż wnioski Fleming o zwrot nadpłaty z tytułu podatku należnego) skutkuje:
 - a) naruszeniem przewidzianej w prawie Unii zasady równego traktowania; lub
 - b) naruszeniem przewidzianej w prawie Unii zasady neutralności podatkowej; lub
 - c) naruszeniem przewidzianej w prawie Unii zasady skuteczności; lub
 - d) naruszeniem jakiegokolwiek innej właściwej zasady przewidzianej w prawie Unii?
- 2) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na którekolwiek z pytań od 1a) do 1d), w jaki sposób należy traktować wnioski Fleming o zwrot nadpłaty z tytułu podatku należnego dotyczące okresu od dnia 4 grudnia 1996 r. do dnia 30 kwietnia 1997 r.?

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 26 listopada 2015 r. w sprawie T-425/13, Giant (China) Co. Ltd/Rada Unii Europejskiej, wniesione w dniu 4 lutego 2016 r. przez European Bicycle Manufacturers Association

(Sprawa C-61/16 P)

(2016/C 106/30)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: European Bicycle Manufacturers Association (przedstawiciele: L. Ruessmann, avocat i J. Beck, solicitor)

Druga strona postępowania: Giant (China) Co. Ltd, Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- Stwierdzenie dopuszczalności odwołania,
- uchylenie wyroku Sądu,
- orzeczenie co do istoty sprawy i oddalenie skargi o stwierdzenie nieważności lub przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez Sąd co do istoty w przedmiocie skargi o stwierdzenie nieważności; oraz
- obciążenie strony skarżącej przed Sądem kosztami poniesionymi przez wnoszącą odwołanie w postępowaniu odwoławczym oraz w ramach interwencji przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

- Zarzut pierwszy: Sąd dopuścił się błędu co do prawa dokonując nieprawidłowej analizy prawnej zastosowania przez Radę art. 18 rozporządzenia podstawowego. Wbrew stwierdzeniom Sądu rozporządzenie nr 502/2013 ⁽¹⁾ stosowało art. 18 ust. 1 w całości do grupy Giant, ponieważ instytucje nie dysponowały pełnymi i szczegółowymi informacjami w przedmiocie powiązanych przedsiębiorstw, a nie tylko do informacji dotyczących cen eksportowych grupy.
- Zarzut drugi: Sąd dopuścił się błędu co do prawa stwierdzając, że Rada nie mogła uznać braku przedstawienia przez Giant minimalnego poziomu informacji za brak współpracy w rozumieniu art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego. Wymagane informacje stanowiły minimalny poziom informacji konieczny dla celów umożliwienia instytucjom uzyskania pełnego i dokładnego obrazu grupy Giant i w konsekwencji brak przedstawienia tych informacji był brakiem współpracy podającym w wątpliwość wiarygodność informacji, które zostały przekazane przez Giant.
- Zarzut trzeci: Sąd dopuścił się błędu co do prawa stwierdzając, że nie wystąpiłoby ryzyko obejścia prawa, gdyby indywidualnego cła antidumpingowego udzielono spółce Giant, a nie spółce Jinshan. Obawy instytucji w przedmiocie obejścia prawa przez powiązane przedsiębiorstwa są w niniejszej sprawie uzasadnione i stanowią dodatkową, ważną podstawę oddalenia wniosku spółki Giant o indywidualne cło antidumpingowe.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 502/2013 z dnia 29 maja 2013 r. zmieniające rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 990/2011 nakładające ostateczne cło antidumpingowe na przywóz rowerów pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej w następstwie przeglądu wygaśnięcia na podstawie art. 11 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009, Dz.U. L 153, s. 17.

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 4 lutego 2016 r. – GFKL Financial Services/Komisja

(Sprawa T-620/11) ⁽¹⁾

[Pomoc państwa — Niemieckie ustawodawstwo podatkowe dotyczące przenoszenia strat na przyszłe lata podatkowe (Sanierungsklausel) — Decyzja uznająca pomoc za niezgodną z rynkiem wewnętrznym — Skarga o stwierdzenie nieważności — Indywidualne oddziaływanie — Dopuszczalność — Pojęcie pomocy państwa — Selektywny charakter — Charakter i struktura systemu podatkowego — Zasoby publiczne — Obowiązek uzasadnienia — Uzasadnione oczekiwania]

(2016/C 106/31)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: GFKL Financial Services AG (Essen, Niemcy) (przedstawiciele: początkowo M. Schweda, S. Schultes-Schnitzlein, J. Eggers i M. Knebelsberger, a następnie M. Schweda, J. Eggers, M. Knebelsberger i F. Loose, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo T. Maxian Rusche, M. Adam i R. Lyal, a następnie T. Maxian Rusche, R. Lyal i M. Noll-Ehlers, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę skarżącą: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: T. Henze i K. Petersen, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji 2011/527/UE z dnia 26 stycznia 2011 r. w sprawie pomocy państwa C 7/10 (ex CP 250/09 i NN 5/10) przyznanej przez Niemcy na podstawie klauzuli naprawczej przewidzianej w ustawie o podatku od osób prawnych („KStG, Sanierungsklausel”) (Dz.U. L 235, s. 26).

Sentencja

- 1) Zarzut niedopuszczalności zostaje oddalony.
- 2) Skarga zostaje oddalona jako bezzasadna.
- 3) GFKL Financial Services AG pokrywa własne koszty oraz dwie trzecie kosztów poniesionych przez Komisję Europejską. Komisja pokrywa jedną trzecią własnych kosztów.
- 4) Republika Federalna Niemiec pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 39 z 11.2.2012.

Wyrok Sądu z dnia 4 lutego 2016 r. – Isotis/Komisja

(Sprawa T-562/13) ⁽¹⁾

(Klauzula arbitrażowa — Program ramowy na rzecz innowacji i konkurencyjności — Umowa REACH112 — Zwrot kwot wypłaconych tytułem zaliczki — Koszty kwalifikowalne)

(2016/C 106/32)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Koinonia Tis Pliroforias Anoichti Stis Eidikes Anagkes – Isotis (Ateny, Grecja) (przedstawiciel: S. Skliris, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Di Paolo i S. Lejeune, pełnomocnicy, wspierani początkowo przez E. Petritsi, następnie przez E. Roussou, adwokatów)

Przedmiot

Po pierwsze, wnioski oparte na art. 272 TFUE, zmierzające, tytułem żądania głównego, do uznania za bezzasadne żądania Komisji mającego na celu zwrot zaliczki w kwocie 47 197,93 EUR, wypłaconej skarżącej na podstawie umowy nr 238940 „REsponding to All Citizens needing Help (REACH112)”, zawartej między Wspólnotą Europejską a skarżącą, oraz pomocniczo – do uznania za bezzasadne żądania Komisji mającego na celu zwrot tej zaliczki w zakresie wydatków przedstawionych Komisji za pierwszy okres referencyjny projektu REACH112 w wysokości 13 821,12 EUR, jak również, po drugie, żądanie wzajemne mające na celu zasądzenie od skarżącej zwrotu zaliczki nienależnie wypłaconej w ramach tej umowy i zapłaty odsetek za zwłokę.

Sentencja

- 1) Umarza się postępowanie w przedmiocie żądań Koinonia Tis Pliroforias Anoichti Stis Eidikes Anagkes – Isotis mających na celu stwierdzenie, że skoro warunki ogólne szóstego programu ramowego nie mają zastosowania do rozpatrywanej umowy, Isotis nie jest odpowiedzialna za zapłatę odszkodowania ryczałtowego z tytułu tej umowy i że w związku z tym Komisja Europejska naruszyła tę umowę, wyrażając swój zamiar dochodzenia takiego odszkodowania.
- 2) Wniosek Koinonia Tis Pliroforias Anoichti Stis Eidikes Anagkes – Isotis o stwierdzenie braku podstawy żądania zwrotu zaliczki, którą pobrała ona na podstawie umowy nr 238940 „REsponding to All Citizens needing Help (REACH112)”, zostaje uwzględniony w zakresie kosztów zgłoszonych przez nią w odniesieniu do pierwszego okresu referencyjnego projektu REACH112.
- 3) Skarga wniesiona przez Koinonia Tis Pliroforias Anoichti Stis Eidikes Anagkes – Isotis zostaje oddalona w pozostałym zakresie.
- 4) Żądanie Komisji dotyczące zasądzenia od Koinonia Tis Pliroforias Anoichti Stis Eidikes Anagkes – Isotis zwrotu zaliczki, którą pobrała ona na podstawie umowy nr 238940 „REsponding to All Citizens needing Help (REACH112)”, zostaje oddalone w zakresie kosztów zgłoszonych przez Isotis w odniesieniu do pierwszego okresu referencyjnego projektu REACH112.
- 5) Zasądza się od Koinonia Tis Pliroforias Anoichti Stis Eidikes Anagkes – Isotis zapłatę na rzecz Komisji kwoty w wysokości 33 376,81 EUR, powiększonej o odsetki za zwłokę w wysokości 4 % rocznie poczynwszy od dnia 29 października 2013 r. aż do dnia zwrotu całej tej kwoty.
- 6) Koinonia Tis Pliroforias Anoichti Stis Eidikes Anagkes – Isotis oraz Komisja Europejska ponoszą własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 9 z 11.1.2014.

Wyrok Sądu z dnia 4 lutego 2016 r. – Italian International Film/EACEA

(Sprawa T-676/13) ⁽¹⁾

[Program wspierający europejski sektor audiowizualny (MEDIA 2007) — Środki wspierające ponadnarodową dystrybucję filmów europejskich — Zaproszenie do składania wniosków w ramach schematu „selektywnego” 2013 — Akt EACEA informujący skarżącą o odrzuceniu jej zgłoszenia dotyczącego filmu „Only God Forgives” — Akt EACEA potwierdzający odmowę, lecz zawierający nowe uzasadnienie — Kompetencja — Podział zadań pomiędzy Komisją a EACEA — Kompetencja związana — Skarga o stwierdzenie nieważności — Akt zaskarżalny — Dopuszczalność — Obowiązek uzasadnienia — Stałe wytyczne 2012 – 2013 — Porozumienie w zakresie dystrybucji materialnej lub fizycznej — Brak wcześniejszego poinformowania EACEA — Niekwalifikowalność zgłoszenia]

(2016/C 106/33)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Italian International Film Srl (Rzym, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci A. Fratini, B. Bettelli i M. Bottino)

Strona pozwana: Agencja Wykonawcza ds. Edukacji, Kultury i Sektora Audiowizualnego (EACEA) (przedstawiciele: H. Monet i D. Homann, pełnomocnicy, wspierani przez adwokatów D. Fosselarda i A. Duron)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji o odrzuceniu wniosku skarżącej o przyznanie dotacji na film „Only God Forgives” w związku z zaproszeniem do składania wniosków EACEA/21/12 MEDIA 2007 – Wsparcie dla ponadnarodowej dystrybucji filmów europejskich – Schemat „selektywny” 2013 (Dz.U. 2012, C 300, s. 5), opublikowanym w ramach decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1718/2006/WE z dnia 15 listopada 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie programu wspierającego europejski sektor audiowizualny (MEDIA 2007) (Dz.U. L 327, s. 12), ustanowionego na okres od 1 stycznia 2007 r. do 31 grudnia 2013 r.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Italian International Film Srl i Agencja Wykonawcza ds. Edukacji, Kultury i Sektora Audiowizualnego (EACEA) pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 45 z 15.2.2014.

Wyrok Sądu z dnia 5 lutego 2016 r. – Kicktipp/OHIM – Società Italiana Calzature (kicktipp)

(Sprawa T-135/14) ⁽¹⁾

[Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego kicktipp — Wcześniejszy słowny krajowy znak towarowy KICKERS — Zasada 19 rozporządzenia (WE) nr 2868/95 — Zasada 98 ust. 1 rozporządzenia nr 2868/95 — Względna podstawa odmowy rejestracji — Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]

(2016/C 106/34)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Kicktipp GmbH (Düsseldorf, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat A. Dreyer)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: I. Harrington, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Società Italiana Calzature Srl (Mediolan, Włochy) (przedstawiciel: adwokat G. Cantaluppi)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 12 grudnia 2013 r. (sprawa R 1061/2012-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Società Italiana Calzature Srl a Kicktipp GmbH.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 12 grudnia 2013 r. (sprawa R 1061/2012-2).
- 2) OHIM pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Kicktipp GmbH.

3) *Società Italiana Calzature Srl* pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 135 z 5.5.2014.

Wyrok Sądu z dnia 4 lutego 2016 r. – Meica/OHIM – Salumificio Fratelli Beretta (STICK MiniMINI Beretta)

(Sprawa T-247/14) ⁽¹⁾

[Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego STICK MiniMINI Beretta — Wcześniejszy słowny wspólnotowy znak towarowy MINI WINI — Względna podstawa odmowy rejestracji — Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Artykuł 8 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 216/96]

(2016/C 106/35)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Meica Ammerländische Fleischwarenfabrik Fritz Meinen GmbH & Co. KG (Edewecht, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat S. Labesius)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: A. Poch, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Salumificio Fratelli Beretta SpA (Barzanò, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci G. Ghisletti, F. Braga i P. Pozzi)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 14 lutego 2014 r. (sprawa R 1159/2013-4) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy Meica Ammerländische Fleischwarenfabrik Fritz Meinen GmbH & Co. KG a Salumificio Fratelli Beretta SpA.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 14 lutego 2014 r. (sprawa R 1159/2013-4) w zakresie, w jakim odrzucono w niej wnioski Meica Ammerländische Fleischwarenfabrik Fritz Meinen GmbH & Co. KG mające na celu zmianę decyzji Wydziału Sprzeciwów w odniesieniu do usług należących do klasy 43.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Meica Ammerländische Fleischwarenfabrik Fritz Meinen GmbH & Co. KG, Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) i Salumificio Fratelli Beretta SpA pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 235 z 21.7.2014.

Wyrok Sądu z dnia 4 lutego 2016 r. – Włochy/Komisja

(Sprawa T-686/14) ⁽¹⁾

(EFOGR — Sekcja Gwarancji — EFRG i EFRROW — Wydatki wyłączone z finansowania — Owoce i warzywa — Sektor przetwarzania pomidorów — Pomoc dla organizacji producentów — Wydatki poniesione przez Włochy — Proporcjonalność — Powaga rzeczy osądzonej)

(2016/C 106/36)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Republika Włoska (przedstawiciele: G. Palmieri, pełnomocnik, wspierany przez adwokata G. Galluzzo, avvocato dello Stato)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: D. Bianchi i K. Skelly, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek o stwierdzenie częściowej nieważności decyzji wykonawczej Komisji 2014/458/UE z dnia 9 lipca 2014 r. wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR), Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) (Dz.U. L 205, s. 62) w zakresie, w jakim decyzja ta dotyczy Republiki Włoskiej.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Republika Włoska zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 395 z 10.11.2014.

Wyrok Sądu z dnia 4 lutego 2016 r. – PRIMA/Komisja

(Sprawa T-722/14) ⁽¹⁾

(Zamówienia publiczne na usługi — Postępowanie przetargowe — Wsparcie dla przedstawicielstwa Komisji Europejskiej w Bułgarii w organizacji wydarzeń publicznych — Odrzucenie oferty jednego z oferentów i udzielenie zamówienia innemu oferentowi — Kryteria udzielenia zamówienia — Obowiązek uzasadnienia — Pojęcie zalet oferty, która wygrała przetarg — Przejrzyłość)

(2016/C 106/37)

Język postępowania: bułgarski

Strony

Strona skarżąca: PRIMA – Producerska, reklamna, informacyjna i mediowa agencja AD (Sofia, Bułgaria) (przedstawiciel: adwokat J. Ruskow)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Di Paolo, P. Mihaylova i D. Roussanov, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności, po pierwsze, decyzji Komisji z dnia 12 sierpnia 2014 r. odrzucającej ofertę przedstawioną przez skarżącą w postępowaniu przetargowym PO/2013-13/SOF dotyczącego wsparcia dla przedstawicielstwa Komisji Europejskiej w Bułgarii w organizacji wydarzeń publicznych i udzielającej zamówienia innemu oferentowi i po drugie, „kolejnych decyzji”, w tym decyzji z dnia 12 września 2014 r. o zawarciu umowy w celu wykonania zamówienia.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje w części odrzucona, a w pozostałym zakresie oddalona.
- 2) PRIMA – Producerska, reklamna, informacyjna i mediowa agencja AD zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 462 z 22.12.2014.

Wyrok Sądu z dnia 5 lutego 2016 r. – Airpressure Bodyforming/OHIM (Slim legs by airpressure bodyforming)

(Sprawa T-842/14) ⁽¹⁾

[Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego Slim legs by airpressure bodyforming — Odmówienie dopuszczenia do rejestracji przez eksperta — Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]

(2016/C 106/38)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Airpressure Bodyforming GmbH (Berchtesgaden, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat S. Merz)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: C. Martini i M. Fischer, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga na decyzję Piątej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 29 października 2014 r. (sprawa R 1570/2014-5) dotyczącą rejestracji oznaczenia słownego Slim legs by airpressure bodyforming jako wspólnotowego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Airpressure Bodyforming GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 65 z 23.2.2015.

Postanowienie Sądu z dnia 28 grudnia 2015 r. – Skype/OHIM – Sky International (SKYPE)

(Sprawa T-797/14) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Wycofanie sprzeciwu — Umorzenie postępowania)

(2016/C 106/39)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Skype Ultd (Dublin, Irlandia) (przedstawiciele: A. Carboni i M. Browne, solicitors)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: P. Bullock, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Sky International AG (Zug, Szwajcaria) (przedstawiciele: adwokaci D. Rose i J. Curry)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 29 września 2014 r. (sprawa R 1075/2013-4) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy Sky International AG a Skype.

Sentencja

- 1) Postępowanie w sprawie skargi zostaje umorzone.

- 2) Skype Ultd i Sky International AG pokrywają własne koszty i po połowie koszty poniesione przez Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM).

⁽¹⁾ Dz.U. C 46 z 9.2.2015.

Postanowienie Sądu z dnia 26 stycznia 2016 r. – Permapore/OHIM – José Joaquim Oliveira II – Jardins & Afins (Terraway)

(Sprawa T-277/15) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego Terraway — Wcześniejsze słowne, krajowy i międzynarodowy, znaki towarowe TERRAWAY — Częściowe oddalenie sprzeciwu — Niedochowanie obowiązku uiszczenia w terminie opłaty za odwołanie — Decyzja izby odwoławczej uznająca odwołanie za niewniesione — Skarga oczywiście pozbawiona podstawy prawnej)

(2016/C 106/40)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Permapore Ltd (Nenagh, Irlandia) (przedstawiciel: adwokat J. Sales)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: A. Schifko, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: José Joaquim Oliveira II – Jardins & Afins Lda (Grijó, Portugalia) (przedstawiciele: adwokaci M. Oehen Mendes, R. Duarte Morais, M. Ribeiro da Fonseca i S. Luís Dias)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 5 marca 2015 r. (sprawa R 2496/2014-1) dotyczącej postępowania w sprawie sprzeciwu między José Joaquim Oliveira II – Jardins & Afins Lda a Permapore Ltd.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Permapore Ltd pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM).
- 3) José Joaquim Oliveira II – Jardins & Afins Lda pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 245 z 27.7.2015.

Skarga wniesiona w dniu 31 lipca 2015 r. – Voigt/Parlament

(Sprawa T-618/15)

(2016/C 106/41)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Udo Voigt (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: adwokat P. Richter)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności rozstrzygnięcia odmownego Przewodniczącego Parlamentu Europejskiego w sprawie udostępnienia stronie skarżącej pomieszczeń Parlamentu Europejskiego na cele konferencji prasowej przewidzianej na 16 czerwca 2015 r.;
- stwierdzenie nieważności zakazu wstępu wyrażonego przez Przewodniczącego Parlamentu Europejskiego wobec rosyjskich uczestników konferencji z dnia 16 czerwca 2015 r.;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia traktatów.

- Strona skarżąca podnosi, że oddalenie wniosku o korzystanie z pomieszczeń i zakaz wstępu wyrażony wobec rosyjskich uczestników naruszały traktaty lub normy obowiązujące od ich wejścia w życie.
- Zgodnie z regulaminem spotkań grup politycznych z dnia 4 lipca 2005 r. strona skarżąca miała prawo do korzystania z żądanych pomieszczeń. Nie było żadnego wyjątkowego powodu odmowy, ponieważ w kluczowym momencie pomieszczenia nie były zajmowane a planowana konferencja prasowa nie stanowiła zagrożenia ani dla bezpieczeństwa, ani dla prawidłowego funkcjonowania Parlamentu.
- Zakaz wstępu wyrażony wobec rosyjskich gości naruszył zakaz jakiegokolwiek dyskryminacji ze względu na pochodzenie etniczne i przynależność państwową (art. 21 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej).

2. Zarzut drugi dotyczący nadużycia władzy.

- Strona skarżąca utrzymuje, że działania Przewodniczącego Parlamentu Europejskiego były oczywiście całkowicie arbitralne i diametralnie sprzeczne z zawartym w prawie pierwotnym zakazem dyskryminacji.

**Skarga wniesiona w dniu 21 stycznia 2016 r. – Indeutsch International/OHIM – Crafts Americana
(Przedstawienie ciągu łuków umieszczonych pomiędzy dwoma równoległymi liniami prostymi)**

(Sprawa T-20/16)

(2016/C 106/42)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: M/S. Indeutsch International (Noida, Indie) (przedstawiciele: D. Stone, D. Meale, A. Dykes, solicitors oraz S. Małynicz, barrister)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Crafts Americana Group, Inc. (Vancouver, Stany Zjednoczone)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Graficzny wspólnotowy znak towarowy (Przedstawienie ciągu łuków umieszczonych pomiędzy dwoma równoległymi liniami prostymi) – wspólnotowy znak towarowy nr 8 884 264

Postępowanie przed OHIM: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 5 listopada 2015 r. w sprawie R 1814/2014-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie OHIM oraz Crafts Americana Group kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 25 stycznia 2016 r. – Comprojecto-Proyectos e Construções i in./EBC BCE

(Sprawa T-22/16)

(2016/C 106/43)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Comprojecto-Proyectos e Construções, Lda (Lizbona, Portugalia), Julião Maria Gomes de Azevedo (Lizbona), Paulo Eduardo Matos Gomes de Azevedo (Lizbona) and Isabel Maria Matos Gomes de Azevedo (Lizbona) (przedstawiciel: M.A. Ribeiro, adwokat)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie na podstawie art. 265 TFUE, że Europejski Bank Centralny nie nadając biegu skardze złożonej przez stronę skarżącą w dniu 27 listopada 2015 r. bezzasadnie wstrzymał się od wydania decyzji, mimo że został wezwany do działania;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie na podstawie art. 263 i art. 264 TFUE nieważności decyzji Europejskiego Banku Centralnego;
- nakazanie Europejskiemu Bankowi Centralnemu, na podstawie art. 340 TFUE i art. 41 ust. 3 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej wypłaty odszkodowania skarżącym w kwocie 4 199 780,43 EUR wraz z ustawowymi odsetkami za zwłokę liczonymi do dnia rzeczywistej zapłaty;
- obciążenie Europejskiego Banku Centralnego kosztami postępowania na podstawie art. 134 ust. 1 Regulaminu postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

1. Bezpodstawna odmowa, wskutek beczynności i zaniechania, wydania decyzji w przedmiocie skargi złożonej do Europejskiego Banku Centralnego w dniu 27 listopada 2015 r. dotyczącej niezgodnych z prawem i nieuzasadnionych praktyk Banco de Portugal;
2. Brak bezstronności, przejrzystości, spójności, kompetencji, skuteczności i odpowiedzialności, naruszenie zasady równości wobec prawa (naruszenie art. 20 Karty praw podstawowych);

3. Naruszenie istotnych wymogów proceduralnych, naruszenie traktatów i norm prawnych związanych z ich stosowaniem, nadużycie władzy;
4. Protekcja i uprzywilejowane traktowanie IC Millennium/Bcp, wykorzystującego system finansowy w celu prania pieniędzy oraz naruszenie zobowiązań unijnych związanych z wolnym przepływem kapitału;
5. Naruszenie art. 11 ust. 3 dyrektywy 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniająca dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („dyrektywy o nieuczciwych praktykach handlowych”).

Skarga wniesiona w dniu 21 stycznia 2016 r. – Sovena Portugal – Consumer Goods/OHIM – Mueloliva (FONTOLIVA)

(Sprawa T-24/16)

(2016/C 106/44)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Sovena Portugal – Consumer Goods, SA (Lizbona, Portugalia) (przedstawiciele: adwokat D. Martins Pereira)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Mueloliva, SL (Kordoba, Hiszpania)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Zgłaszający: Strona skarżąca

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Międzynarodowa rejestracja wskazująca Unię Europejską słownego znaku towarowego „FONTOLIVA” – rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską nr 1 107 792

Postępowanie przed OHIM: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 4 listopada 2015 r. w sprawie R 1813/2014-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uwzględnienie skargi;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w całości;
- zmianę zaskarżonej decyzji zgodnie z żądaniami niniejszej skargi i udzielenie ochrony międzynarodowemu znakowi towarowemu nr 1 107 792 FONTOLIVA na obszarze Unii Europejskiej;
- obciążenie OHIM kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą, w tym kosztami poniesionymi w postępowaniu przed OHIM;
- obciążenie Mueloliva kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą w postępowaniu przed OHIM.

Podniesione zarzuty

- Wygaśnięcie wcześniejszego hiszpańskiego znaku towarowego nr 780 071 FUENOLIVA;
- Brak wystarczających dowodów świadczących o rzeczywistym używaniu wcześniejszego znaku towarowego;

- Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd – art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009;
- Istnienie w Hiszpanii dwóch wcześniejszych znaków towarowych FONTOLIVA

Skarga wniesiona w dniu 25 stycznia 2016 r. – Haw Par/OHIM – Cosmowell (GelenkGold)

(Sprawa T-25/16)

(2016/C 106/45)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Haw Par Corp. Ltd (Singapur, Singapur) (przedstawiciel: adwokaci R. Härer, C. Schultze, J. Ossing, C. Weber, H. Ranzinger, C. Gehweiler, C. Brockmann)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Cosmowell GmbH (Sankt Johann in Tirol, Austria)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Zgłaszający: Cosmowell GmbH

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Graficzny wspólnotowy znak towarowy zawierający element słowny „GelenkGold” – zgłoszenie nr 9 957 978

Postępowanie przed OHIM: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 4 listopada 2015 r. w sprawie R 1907/2015-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie OHIM i innych uczestników postępowania kosztami poniesionymi przez skarżącą przed Sądem i przed Izbą Odwoławczą.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie art. 75 zdanie drugie rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 25 stycznia 2016 r. – Caffè Nero group/OHIM (CAFFÈ NERO)

(Sprawa T-29/16)

(2016/C 106/46)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Caffè Nero Group Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: L. Cassidy, solicitor)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Słowny wspólnotowy znak towarowy „CAFFÈ NERO” – zgłoszenie nr 13 238 019

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 4 listopada 2015 r. w sprawie R 410/2015-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- zezwolenie na rejestrację zgłoszonego znaku towarowego nr 13 238 019;
- odrzucenie podstaw odmowy rejestracji odnoszących się do zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. b), c) i g) i art. 7 ust. 2;
- zezwolenie na uznanie i publikację zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego dla wszystkich wskazanych towarów i usług;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b), c) i g) rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 26 stycznia 2016 r. – M.I. Industries/OHIM – Natural Instinct (Natural Instinct Dog and Cat food as nature intended)

(Sprawa T-30/16)

(2016/C 106/47)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: M.I. Industries, Inc. (Lincoln, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: T. Elias, barrister, B. Cookson, solicitor)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Natural Instinct Ltd (Camberley, Zjednoczone Królestwo)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Zgłaszający: Natural Instinct Ltd

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Graficzny wspólnotowy znak towarowy zawierający elementy słowne „Natural Instinct Dog and Cat food as nature intended” – zgłoszenie nr 11 438 074

Postępowanie przed OHIM: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 26 listopada 2015 r. w sprawie R 2944/2014-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- uwzględnienie wniesionego przez skarżącą sprzeciwu nr B 002 181 272 i odrzucenie wniesionego przez NIL zgłoszenia nr 11 438 074; posiłkowo, uznanie, że skarżąca udowodniła używanie swoich wspólnotowych znaków towarowych nr 5 208 418 i nr 5 208 201 dla potrzeb sprzeciwu nr B 002 181 272 oraz przekazanie sprawy Piątej Izbie Odwoławczej w celu rozstrzygnięcia kwestii dotyczących każdego z tych znaków w świetle art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009; posiłkowo w dalszej kolejności, przekazanie sprawy Piątej Izbie Odwoławczej w całości;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 42 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie zasady 22 ust. 3 i 4 rozporządzenia nr 2868/95;
- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie art. 75 rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 25 stycznia 2016 r. – adp Gauselmann/OHIM (Juwel)

(Sprawa T-31/16)

(2016/C 106/48)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: adp Gauselmann GmbH (Espelkamp, Niemcy) (przedstawiciel: P. Koch Moreno, Rechtsanwältin)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Słowny wspólnotowy znak towarowy „Juwel” – zgłoszenie nr 12 426 888

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 16 listopada 2015 r. w sprawie R 2571/2014-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Podniesiony zarzut

- Ani art. 7 ust. 1 lit. b), ani art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009 nie mają zastosowania.
-

Skarga wniesiona w dniu 21 stycznia 2016 r. – Sony Computer Entertainment Europe/OHIM – Vieta Audio (Vita)

(Sprawa T-35/16)

(2016/C 106/49)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Sony Computer Entertainment Europe Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: S. Malynicz, barrister)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Vieta Audio, SA (Barcelona, Hiszpania)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Słowny wspólnotowy znak towarowy „Vita” – wspólnotowy znak towarowy nr 9 993 361

Postępowanie przed OHIM: Postępowanie w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 12 listopada 2015 r. w sprawie R 2232/2014-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie OHIM i Vieta Audio, SA kosztami postępowania.

Podniesiony zarzut

- Naruszenie art. 51 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 26 stycznia 2016 r. – Caffè Nero Group/OHIM (CAFFÈ NERO)

(Sprawa T-37/16)

(2016/C 106/50)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Caffè Nero Group Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: L. Cassidy, solicitor)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Graficzny wspólnotowy znak towarowy zawierający elementy słowne „CAFFÈ NERO” – zgłoszenie nr 13 436 175

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 6 listopada 2015 r. w sprawie R 954/2015-1

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- dopuszczenie zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego nr 13436175 do rejestracji;
- odrzucenie podstaw odmowy rejestracji wobec zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego określonych w art. 7 ust. 1 lit. b), c) i g) oraz w art. 7 ust. 2;
- dopuszczenie i ogłoszenie zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego dla wszystkich towarów i usług nim objętych;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b), c) i g) rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 25 stycznia 2016 r. – Nanu-Nana Joachim Hoepf/OHIM – Fink (NANA FINK)

(Sprawa T-39/16)

(2016/C 106/51)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Nanu-Nana Joachim Hoepf GmbH & Co. KG (Brema, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat T. Boddien)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Nadine Fink (Bazylea, Szwajcaria)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Zgłaszający: Nadine Fink

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Międzynarodowa rejestracja wskazująca Unię Europejską graficznego znaku towarowego zawierającego elementy słowne „NANA FINK” – rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską nr IR 1 111 651

Postępowanie przed OHIM: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 12 listopada 2015 r. w sprawie R 679/2014-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie dotyczącym postępowania w sprawie sprzeciwu B 2 125 543 (zgłoszenie międzynarodowe nr IR 1 111 651);
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 29 stycznia 2016 r. – Telecom/Komisja**(Sprawa T-43/16)**

(2016/C 106/52)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Telecom GmbH (Montabaur, Niemcy) (przedstawiciele: adwokat J. Murach i P. Alexiadis, solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 19 listopada 2015 r. wydanej przez dyrektora generalnego ds. konkurencji w związku z wdrożeniem środka naprawczego dotyczącego operatorów niebędących operatorami sieci ruchomych w sprawie COMP/M.7018 – Telefónica Deutschland/E-Plus (zwanej dalej „decyzją w sprawie koncentracji”), uznającej pismo o dobrowolnym podjęciu zobowiązania za zgodne z ostatecznymi zobowiązaniami i prawem Unii;
- nakazanie Komisji zażądania, aby Telefónica Deutschland przedstawiła nowe pismo o dobrowolnym podjęciu zobowiązania ściśle ograniczone do obowiązku wymaganego od niej zgodnie z pkt 78 ostatecznych zobowiązań zatwierdzonych decyzją w sprawie koncentracji;
- obciążenie Komisji jej własnymi kosztami postępowania oraz kosztami poniesionymi przez skarżąca, zgodnie z art. 87 wersji skonsolidowanej regulaminu postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczy tego, że przy wydaniu decyzji Komisja w sposób oczywisty naruszyła prawo, ponieważ traktaty, rozporządzenie Unii Europejskiej w sprawie koncentracji (zwane dalej „RUEK”), decyzja w sprawie koncentracji oraz ostateczne zobowiązania nie dopuszczają postanowienia 2.3 pisma o dobrowolnym podjęciu zobowiązania takiego jak zatwierdzone w decyzji.
 2. Zarzut drugi dotyczy tego, że przy wydaniu decyzji Komisja nadużyła swoich uprawnień poprzez uwzględnienie uwag niezwiązanych z konkurencją, z naruszeniem traktatów, RUEK i decyzji w sprawie koncentracji.
-

Skarga wniesiona w dniu 1 lutego 2016 r. – Azanta/OHIM – Novartis (NIMORAL)**(Sprawa T-49/16)**

(2016/C 106/53)

Język skargi: angielski

Strony*Strona skarżąca:* Azanta A/S (Hellerup, Dania) (przedstawiciel: adwokat M. Hoffgaard Rasmussen)*Strona pozwana:* Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)*Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą:* Novartis AG (Bazylea, Szwajcaria)**Dane dotyczące postępowania przed OHIM***Zgłaszający:* Strona skarżąca*Przedmiotowy sporny znak towarowy:* Słowny wspólnotowy znak towarowy „NIMORAL” – zgłoszenie nr 12 204 079*Postępowanie przed OHIM:* Postępowanie w sprawie sprzeciwu*Zaskarżona decyzja:* Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 1 grudnia 2015 r. w sprawie R 634/2015-4**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- zezwolenie na rejestrację spornego znaku towarowego.

Podniesiony zarzut

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Odwołanie wniesione w dniu 9 lutego 2016 r. przez Carla De Nicolę od wyroku wydanego w dniu 18 grudnia 2015 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-45/11, De Nicola/EBI**(Sprawa T-55/16 P)**

(2016/C 106/54)

Język postępowania: włoski

Strony*Wnoszący odwołanie:* Carlo De Nicola (Strassen, Luksemburg) (przedstawiciel: adwokat G. Ferabecoli, avocat)*Druga strona postępowania:* Europejski Bank Inwestycyjny**Żądania**

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

- uwzględnienie niniejszego odwołania i, zmieniając częściowo zaskarżony wyrok, uchylenie pkt 2 i 3 sentencji oraz pkt 61-67 samego wyroku;

- w rezultacie zasądzenie od EBI na rzecz C. De Nicoli odszkodowania i zadośćuczynienia, jak żądano w pozwie albo, ewentualnie, przekazanie sprawy do innej izby Sądu do spraw Służby Publicznej, zasiadającej w innym składzie sędziowskim celem ponownego rozpatrzenia uchylonych fragmentów wyroku. Obciążenie strony przeciwnej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza sprawa jest zasadniczo taka sama jak sprawy F-55/08 i F-59/09, w których stronami byli skarżący i Europejski Bank Inwestycyjny.

Skarżący uściśla w tym względzie, że zaskarżony wyrok nie zawiera rozstrzygnięcia w przedmiocie żądań mających na celu stwierdzenie nieważności sprawozdania z oceny za rok 2009, decyzji odmownej z dnia 25 marca 2010 r. w sprawie awansu, wytycznych na rok 2009, dwóch pism prezesa EBI z dni 17 i 30 listopada 2010 r. oraz „wszystkich aktów z nimi związanych, po nich następujących czy ich poprzedzających”.

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący obowiązku stwierdzenia nieważności wytycznych na rok 2009 i pism prezesa EBI z dni 17 listopada 2010 r. i 30 listopada 2010 r.
 - Skarżący twierdzi w szczególności w tym względzie, że gdyby Sąd orzekł, iż rozpatrywane wytyczne są niezgodne z prawem, to stwierdzenie ich nieważności zobowiązywałoby stronę pozwaną do przeprowadzenia oceny według bardziej konkretnych kryteriów, które w większym stopniu zapewniałyby poszanowanie osoby skarżącego i jego praw.
2. Zarzut drugi dotyczący umownego charakteru stosunku łączącego skarżącego z EBI
 - Skarżący utrzymuje w tym względzie, że zażądał naprawienia szkody z tytułu odpowiedzialności umownej strony pozwanej a nie z tytułu odpowiedzialności pozaumownej Unii Europejskiej. Zaskarżony wyrok zrównuje, między innymi, pracowników EBI z urzędnikami innych instytucji Unii, podczas gdy rozpatrywany stosunek pracy podlega prawu prywatnemu, co sprawia tym samym, że przepisy dotyczące urzędników nie znajdują zastosowania w tej sprawie.
3. Zarzut trzeci dotyczący żądania zasądzenia odszkodowania i zadośćuczynienia
 - Skarżący podnosi, że wnioski zawarte w zaskarżonym orzeczeniu odnośnie do tego są oczywiście błędne zarówno pod względem faktycznym jak i prawnym i że w rezultacie spełnione zostały wszystkie przesłanki ku temu, by przyznane mu zostało prawo do takiego odszkodowania.

Postanowienie Sądu z dnia 19 stycznia 2016 r. – Klass/OHIM – F. Smit (PLAYSEAT i PLAYSEATS)

(Sprawa T-540/14) ⁽¹⁾

(2016/C 106/55)

Język postępowania: niderlandzki

Prezes drugiej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 329 z 22.9.2014.

SĄD DO SPRAW SŁUŻBY PUBLICZNEJ

**Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 5 lutego 2016 r. – Bulté i Krempa/
Komisja**

(Sprawa F-96/14) ⁽¹⁾

**(Służba publiczna — Następcy prawni byłego zmarłego urzędnika — Emerytury — Renty rodzinne —
Artykuł 85 regulaminu pracowniczego — Zwrot nienależnych kwot — Nieprawidłowość wypłaty —
Oczywisty charakter nieprawidłowości wypłaty — Brak)**

(2016/C 106/56)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Hilde Bulté i Tom Krempa (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci J. Lombaert i A. Surny)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo J. Currall i G. Gattinara, pełnomocnicy, następnie G. Gattinara, pełnomocnik)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia nieważności wydanej przez Komisję decyzji w sprawie dokonania ponownej kontroli z mocą wsteczną przyznanych skarżącym rent rodzinnych i nakazania zwrotu nadpłaconych kwot, które zostały nienależnie pobrane

Sentencja wyroku

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji Europejskiej z dnia 22 listopada 2013 r., która wynika z opinii Urzędu Administracji i Wypłacania Należności Indywidualnych z tego samego dnia, w sprawie zmiany z mocą wsteczną od dnia 1 sierpnia 2010 r. rent przyznanych odpowiednio H. Bulté i T. Krempie, jako następcom prawnym byłego zmarłego urzędnika, oraz w sprawie windykacji kwot, które zostały im niezależnie wypłacone za okres od dnia 1 sierpnia 2010 r. do listopada 2013 r.
- 2) Komisja Europejska zwróci H. Bulté i T. Krempie kwoty pobrane, na podstawie decyzji wymienionej w pkt 1 niniejszej sentencji, z ich rent rodzinnych.
- 3) Każda ze stron pokrywa własne koszty postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 7 z 12.1.2015, s. 49.

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 5 lutego 2016 r. – GV/ESDZ

(Sprawa F-137/14) ⁽¹⁾

**(Służba publiczna — Personel ESDZ — Członek personelu kontraktowego — Umowa na czas
nieokreślony — Artykuł 47 lit. c) WZIP — Powody zwolnienia z pracy — Utrata zaufania — Prawo do
bycia wysłuchanym — Artykuł 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej — Zasada dobrej
administracji — Szkoda — Krzywda)**

(2016/C 106/57)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: GV (przedstawiciel: adwokat H. Tettenborn)

Strona pozwana: Europejska Służba Działań Zewnętrznych (przedstawiciele: S. Marquardt i M. Silva, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Stwierdzenie nieważności decyzji ESDZ w sprawie rozwiązania wiążącej ją ze skarżącym umowy o pracę na czas nieokreślony oraz żądanie zadośćuczynienia za doznaną przez skarżącego krzywdę i odszkodowania za poniesioną przez niego szkodę.

Sentencja wyroku

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji z dnia 29 stycznia 2014 r., na mocy której dyrektor dyrekcji ds. zasobów kadrowych Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych, działający w charakterze organu upoważnionego do zawierania umów, postanowił rozwiązać umowę o pracę z GV ze skutkiem od dnia 31 sierpnia 2014 r.
- 2) Europejska Służba Działań Zewnętrznych wypłaci GV kwotę 5 000 EUR w charakterze zadośćuczynienia za doznaną przez GV krzywdę.
- 3) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 4) Europejska Służba Działań Zewnętrznych pokrywa własne koszty i zostaje obciążona kosztami poniesionymi przez GV.

⁽¹⁾ Dz.U. C 34 z 2.2.2015, s. 54.

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 5 lutego 2016 r. – Barnett i Mogensen/ Komisja

(Sprawa F-56/15) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Emerytowani urzędnicy — Emerytury — Artykuł 64 regulaminu pracowniczego — Współczynniki korygujące — Coroczna aktualizacja współczynników korygujących — Artykuł 65 ust. 2 regulaminu pracowniczego — Tymczasowa aktualizacja — Artykuły 3, 4 i 8 załącznika XI do regulaminu pracowniczego — Próg wrażliwości — Zmiana kosztów utrzymania — Artykuł 65 ust. 4 regulaminu pracowniczego — Brak aktualizacji w latach 2013 i 2014 wynikająca z decyzji prawodawcy — Zakres — Rozporządzenie nr 1416/2013 — Przeszacowanie współczynnika korygującego dla Danii — Obniżenie współczynnika korygującego w drodze mechanizmu tymczasowej aktualizacji — Nadużycie władzy)

(2016/C 106/58)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Adrian Barnett (Roskilde, Dania) i Sven-Ole Mogensen (Hellerup, Dania) (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi i T. Martin)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Gattinara i F. Simonetti, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji obniżających współczynnik korygujący mający zastosowanie do emerytury skarżących, zamieszkałych w Danii, wynikających z ich odcinków emerytury za czerwiec 2014 r. oraz zadośćuczynienia krzywdzie doznanej z racji rozbieżnych i wewnętrznie sprzecznych informacji udzielanych na uzasadnienie zaskarżonych decyzji.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) A. Barnett i S.O. Mogensen pokrywają własne koszty i zostają obciążeni kosztami poniesionymi przez Komisję Europejską.

⁽¹⁾ Dz.U. C 213 z 29.6.2015, s. 46.

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 5 lutego 2016 r. – Clausen i Kristoffersen/Parlament

(Sprawa F-62/15) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Emerytowani urzędnicy — Emerytury — Artykuł 64 regulaminu pracowniczego — Współczynniki korygujące — Coroczna aktualizacja współczynników korygujących — Artykuł 65 ust. 2 regulaminu pracowniczego — Tymczasowa aktualizacja — Artykuły 3, 4 i 8 załącznika XI do regulaminu pracowniczego — Próg wrażliwości — Zmiana kosztów utrzymania — Artykuł 65 ust. 4 regulaminu pracowniczego — Brak aktualizacji w latach 2013 i 2014 wynikający z decyzji prawodawcy — Zakres — Rozporządzenie nr 1416/2013 — Przeszacowanie współczynnika korygującego dla Danii — Obniżenie współczynnika korygującego w drodze mechanizmu tymczasowej aktualizacji — Nadużycie władzy)

(2016/C 106/59)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Svend Leon Clausen (Jyllinge, Dania) i Niels Kristoffersen (Køge, Dania) (przedstawiciele: (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi i T. Martin)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: E. Taneva i L. Deneys, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji obniżających współczynnik korygujący mający zastosowanie do emerytury skarżących, zamieszkałych w Danii, wynikających z ich odcinków emerytury za czerwiec 2014 r. oraz zadośćuczynienia krzywdzie doznanej z racji rozbieżnych i wewnętrznie sprzecznych informacji udzielanych na uzasadnienie zaskarżonych decyzji.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Svend Leon Clausen i N. Kristoffersen pokrywają własne koszty i zostają obciążeni kosztami poniesionymi przez Komisję Europejską.

⁽¹⁾ Dz.U. C 213 z 29.6.2015, s. 49.

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 5 lutego 2016 r. – Barnett, Ditlevsen i Madsen/EKES

(Sprawa F-66/15) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Emerytowani urzędnicy — Emerytury — Artykuł 64 regulaminu pracowniczego — Współczynniki korygujące — Coroczna aktualizacja współczynników korygujących — Artykuł 65 ust. 2 regulaminu pracowniczego — Tymczasowa aktualizacja — Artykuły 3, 4 i 8 załącznika XI do regulaminu pracowniczego — Próg wrażliwości — Zmiana kosztów utrzymania — Artykuł 65 ust. 4 regulaminu pracowniczego — Brak aktualizacji w latach 2013 i 2014 wynikający z decyzji prawodawcy — Zakres — Rozporządzenie nr 1416/2013 — Przeszacowanie współczynnika korygującego dla Danii — Obniżenie współczynnika korygującego w drodze mechanizmu tymczasowej aktualizacji — Nadużycie władzy)

(2016/C 106/60)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Inge Barnett (Roskilde, Dania), Suzanne Ditlevsen (Kopenhaga, Dania) i Annie Madsen (Frederiksberg, Dania) (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi i T. Martin)

Strona pozwana: Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny (przedstawiciele: K. Gambino, A. Carvajal, L. Camarena Januzec i X. Chamodraka, pełnomocnicy, adwokat B. Wägenbaur)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji obniżających współczynnik korygujący mający zastosowanie do emerytury skarżących, zamieszkałych w Danii, wynikających z ich odcinków emerytury za czerwiec 2014 r. oraz zadośćuczynienia krzywdzie doznanej z racji rozbieżnych i wewnętrznie sprzecznych informacji udzielanych na uzasadnienie zaskarżonych decyzji.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Inge Barnett, S. Ditlevsen i A. Madsen pokrywają własne koszty i zostają obciążone kosztami poniesionymi przez Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny.

⁽¹⁾ Dz.U. C 213 z 29.6.2015, s. 50.

Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 5 lutego 2016 r. – Fedtke/EKES

(Sprawa F-107/15) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Urzędnicy — Przeniesienie z urzędu w stan spoczynku — Wiek przejścia na emeryturę — Wniosek o pozostanie w służbie po przekroczeniu granicy wieku — Artykuł 52 akapit drugi regulaminu pracowniczego — Interes służby — Artykuł 82 regulaminu postępowania — Bezwzględna przeszkoda procesowa — Nieprawidłowość postępowania poprzedzającego wniesienie skargi)

(2016/C 106/61)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Ingrid Fedtke (Wezembeek-Oppem, Belgia) (przedstawiciel: adwokat M.A. Lucas)

Strona pozwana: Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny (przedstawiciele: K. Gambino, A. Carvajal, L. Camarena Januzec i X. Chamodraka, pełnomocnicy, adwokat B. Wägenbaur)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji o przeniesieniu skarżącej z urzędu w stan spoczynku z dniem 31 grudnia 2014 r. i decyzji oddalającej jej wniosek o pozostanie w służbie.

Sentencja postanowienia

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Ingrid Fedtke pokrywa własne koszty i zostaje obciążona kosztami poniesionymi przez Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny.

⁽¹⁾ Dz.U. C 320 z 28.9.2015, s. 53.

Skarga wniesiona w dniu 11 stycznia 2016 r. – ZZ/ESDZ

(Sprawa F-2/16)

(2016/C 106/62)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciel ad litem: adwokat H.E. von Harpe)

Strona pozwana: Europejska Służba Działań Zewnętrznych (ESDZ)

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji odmownej strony pozwanej w sprawie zwrotu skarżącemu kosztów przeprowadzki z Zambii do Belgii.

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji strony pozwanej z dnia 12 marca 2015 r.;
 - o ile zajdzie taka potrzeba, również stwierdzenie nieważności decyzji dorozumianej o oddaleniu zażalenia;
 - obciążenie Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych kosztami postępowania.
-

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL